

JESTLI TO NEBUDE LÁSKA...

ELÍŠABET BENAVENT

DOKONALÁ POHÁDKA

DOKONALÁ POHÁDKA

© 2020, Elisabet Benavent Ferri
© 2020, Penguin Random House Grupo Editorial, S.A.U.
Travessera de Gràcia, 47-49. 08021 Barcelona

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Castañeda Rodríguez, 2023
Cover © Martin Kopecný, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3493-1 (pdf)

ELÍSABET BENAVENT

DOKONALÁ POHÁDKA

přeložila Kateřina Castañeda Rodríguez

*Mému kamarádovi Holdenovi. Za to, jak jsme si
tenkrát povídali na náměstí Dos de Mayo.
Za to, že jsi mi připomněl, proč tak ráda píšu
a jaký to všechno má smysl. Za to, že jsi mi
do života přinesl to nejupřímnější přátelství.*

1.

Bylo nebylo...

Margot

Rozešli jste se s klukem. Možná dokonce nesnášíte svoji práci. Možná celé dny vzdycháte nad věcmi, které si nikdy nebudete moct koupit. Ke kilům, která jste nabrali přes léto, se přidala ta z Vánoc? Nic si z toho nedělejte. Ani když nemáte co dát do podprsenky. Když vás na zahrádce restaurace tlačí židle do boků. Když vaše matka nikdy neschvaluje to, co děláte, i to, co neděláte, jak jinak. Ani když jste dala srdce tomu idiotovi. Když jste si uvázali na krk doživotní hypotéku. Když je váš šéf podělanej psychouš. Ani když máte podezření, že vás podvedli a že dostanete vyhazov, protože jste něco zvorali.

Buďte v pohodě. Opravdu! Prostě buďte v pohodě. A ještě něco: jestli jste frustrovaní, nebo dokonce zahořklí z toho, že v televizi, časopisech a na sociálních sítích vidíte, jak úžasný a snadný život mají někteří lidé, řeknu vám tajemství: není to tak. Jde o to, že věci jsou vždy složitější, když se na ně podíváte blíž. Například já – měla jsem všechno a pokazila jsem to tím, že jsem udělala něco zdánlivě tak obyčejného, obula jsem tenisky a vzala nohy na ramena..., ve skutečnosti jsem neměla všechno ani jsem to nepokazila. Věřte mi. Říkám vám to upřímně. Nic není nakonec tak vážné a život nekončí. Jen... se vám otevrou nové možnosti.

Víte co? Budu vám vyprávět jeden příběh. Příběh, který se zpočátku zdál také dokonalý. Byla jednou jedna moderní princezna. Neměla zámek ani nevzdychala opřená o mřížve své vyhlídkové věže, odkud bylo vidět na celé její království. Nečesala si dlouhé, dlouhatánské vlasy zlatým smaltovaným kartáčem z koňských žíní. Nečekala, až ji princ na bílém koni zachrání před zlou čarodějnici.

I když... mám co dělat, abych mezi čarodějnice nepočítala svou matku.

Chci tím říct, že pohádky o princeznách někde v koutku naší mysli pořád existují, někdy je ten koutek mikroskopický a jindy obrovský. Žádní princové

na bílém koni nejsou, dokonce ani ptáčkové, kteří by nám pomohli s oblékáním na schůzku, během níž se do nás ti princové zamilují a my konečně budeme šťastné (ty brdo... někdy je k nevíře, jak nám namluvili, že to takhle chodí), ale i tak pořád věříme na pohádky. Na legendy. Ty nás přesvědčily, že chceme být princeznami.

Mrkněte na instagram. Nemáte ho? Dobře, nemusíte si hned zakládat účet, abyste se o tom přesvědčili. Ale... určitě víte, co mám na mysli. Dokonalé životy. Luxusní životy. Fotky, na nichž se můžete skoro dotknout fantastické mlhoviny báječných životů. Lesk, třpytky, každý vlas na svém místě. Ano, na sociálních sítích se mnohdy prodává dokonalost, která není reálná a která nás žene do hledání něčeho, co ve skutečnosti neexistuje. Holčičky teď chtějí být verzi 3.0 pohádkové princezny, která má značkovou kabelku, v ruce drží kafe, bůhvíproč růžové, a pózuje na kraji infinity bazénu na Tahiti. To nezní špatně, aby bylo jasno. Já to chci taky..., ale rozdíl je v tom si uvědomit, že za těmi fotkami není dokonalý život. Jen... život.

Říkám to z vlastní zkušenosti. Ne, nejsem influencerka, youtuberka, dokonce ani modelka, ale nějakým způsobem jsem pocítila, jaké to je, když mě lidé sledují, zkoumají a soudí. Jak? No, já jsem totiž žila (nebo spíš byla uvězněna) v jiné pohádce, takové víc staromódní, která se netřpytí vždycky tak jasně, jak se zvenčí může zdát. Narodila jsem se do nóbl rodiny. Na svět jsem přišla s třemi příjmeními a s nimi spjatým hotelovým impériem. Na mých křtinách byli dokonce členové královské rodiny. Narodila jsem se už odsouzená k tomu, stát se princeznou v pohádce, které nevěřím, ale nikdo se nikdy nezeptal, čemu Margot věří.

Vím, že jsem měla milion příležitostí, jež jsou pro ostatní nedosažitelné...

Budu vám tenhle příběh vyprávět podle sebe. Byla jednou jedna žena, která měla všechno, a jeden kluk, který neměl nic.

Byl jednou jeden příběh lásky, lapené mezi úspěchem a pochybnostmi.

Byla jednou jedna dokonalá pohádka.

A jen ty se rozhodneš, jak skončí.

2.

Úspěch. Nevýrazné dítě Štěstěny

Margot

„Kam pojeděš na dovolenou?“

To byla mámina oblíbená otázka. Ptala se na Vánoce, když se celá rodina sešla u stolu zavaleného sklenkami, příbory a stříbrným harampádím, které bylo stejně staromódní jako zbytečné. Taký se ptala na Velikonoce, když nás nutila, abychom u ní doma jedli torrijas, jež každý rok připravovala jiná kuchařka, protože všechny předchozí velmi brzy propustila.

Také na výročí tátova úmrtí, když jsme jezdili na panský dvůr mých prarodičů, abychom tam položili květiny a účastnili se mše, se nás opět ptala.

„Kam pojedete na dovolenou, děvčata?“

A důvod, proč se pokaždé ptala na to samé, byl hlavně ten, že je snob a suchar a dělalo jí ohromné starosti, že by společenská smetánka neviděla, jak její dcery lyžují ve Švýcarsku, plaví se na lodi po Středozemním moři nebo se opalují ve Francouzské Polynésii. Tak tohle a taky aby nám vystupovaly kyčelní kosti i přes oblečení, pro ni bylo životně důležité. No, a samozřejmě taky to, abychom se dobře vdaly. Úspěšně vdaly.

Já-se-z-to-ho-pic-nu.

Když jsem poprvé slyšela o úspěchu, byla jsem ještě malá na to, abych pochopila nebo zpochybňovala, co ho charakterizuje. A tím by to bývalo skončilo jako slovo velryba, které jsem vždycky vyslovovala verlyba, dokud bych nepochopila jeho význam, ale to se nestalo. Úspěch pro mou rodinu znamenal dítě na křtinách, nevěsta na svatbě a nebožtík v rakvi. Jediné životní úsilí hodné respektu a pak konec lidské existence. Jak osina v zadku. A zdá se, že tenhle koncept fungoval stejně jako u školního šikanátora: buď jsi na jeho straně, nebo se staneš obětí jeho rozmarů. A odtud také ta stará známá otázka.

„Kam pojeděš na dovolenou, Patricie?“

Já i mé sestry jsme se na sebe podívaly, nenápadně se usmály a dál se věnovaly talíři vichyssoise, nebo jinak: zakalené pórkové polévky, která chutnala jako voda z louže. To byla první věta, kterou nám matka věnovala od zahájení večere, u níž jsme slavili návrat mé sestry Candely do Španělska u příležitosti její svatby.

Ano. Mojí svatby. Vítej v pohádce, která začíná tam, kde jinde zvoní zvonec.

„Tebe se neptám, vím, že budeš mít svatební cestu snů.“ Matka vzhlédla, vzala do ruky sklenku a usmála se na mě.

„Svatební cestu snů,“ zaslechla jsem, jak šeptá Candela a snaží se přitom napodobit intonaci mámina starobylého rodu.

„Alberto chce strávit prvních čtrnáct dní v srpnu na cestách, ale s dětmi...“ Má nejstarší sestra Patricia zadržovala smích a střelila po Candele varovným pohledem.

„Chtěl jsem do Řecka,“ vysvětlil švagr a přitom se letmo podíval na teroristy v podobě mých synovců a neteře, kteří už byli po večeri a podezřele klidně si hráli ve vedlejších obývacích pokojích.

„Cestování s nimi je vyčerpávající,“ trvala na svém sestra. „Radši si na celý měsíc pronajmeme dům na Formentěře.“

„Na Formentěře?“ Máma se znepokojeně podívala na Lorda Žampióna, jak jsme říkali jejímu druhému manželovi, a pak na Patricii a Alberta. „Není tam plno...“

„Lidi?“ skočila jsem jí do řeči, než by řekla něco urážlivého.

„No... ano, lidí, ale... měla jsem na mysli... takových těch lidí... vždyť víte...“

Líně mávla rukou. Stávalo se jí často, že nenacházela vhodná slova, byla taková... řekněme pomalejší. Máma je... no, je pomalá tak, jak může být pomalý jen někdo, kdo nikdy nepochopil význam rčení práce šlechtí. Asi nejvíce se podobala těm dámám, které ve filmu Titanic cestovaly s Kate Winsletovou, jen s tím rozdílem, že pravidelně podstupovala estetické zákroky, díky nimž získala majestátní a protažený kočičí obličej. Vždycky když za sebou měla nějaký ten zákrůček, zobala prášky proti bolesti, a když je zapíjíte alkoholem (jak měla ve zvyku ona), zmizí po nich nejen bolest, ale i smysl lidské existence.

Lokla si vína a zeptala se: „A proč ne do Saint-Tropez?“

„Protože...“ Patricia se na nás podívala, jako by volala o pomoc. „Není Saint-Tropez trochu demodé?“

„To máš pravdu,“ přikývla. „Ale Menorca zní lépe než Formentera, nemyslíš, drahý?“

Její manžel, Lord Žampión, příkývl. Měl šlechtický titul, ale ve skutečnosti byl spíš jako hřib: sice královský, ale s nulovou životní energií. Občas jsme pochybovaly, že má v sobě být nepatrný záblesk života, ale byli tací, kteří tvrdili, že je schopný dát dohromady i souvětí. Podezřívaly jsme ho, že si také nechal přifouknout rty, protože v poslední době měl takovou strašně divnou tlamu.

„A ty, Candelo? Kam pojedíš na dovolenou? Musíš vyrazit někam za teplem, aby sis vynahrádila tu zimu na Islandu...“

„Žiju ve Stockholmu, mami, to je hlavní město Švédska, a... abych tu mohla být s vámi, vzala jsem si pár dní volna,“ ušklíbla se. „A strávím je v tvém pokoji pro hosty.“

„Přítom celé dny pracuješ...“ řekla pohrdavě matka. „Lidi si budou myslet, že jsi na mizině.“

„No, když si udělám pár selfiček v ložnici, kterou jsi mi přidělila, můžu svým přátelům namluvit, že jsem byla ve Versailles. Popravdě, rokoko je taky demodé, mami, už od 18. století.“

Utřely jsme si s Patricií rty do ubrousku, aby nikdo neviděl, že se smějeme.

Obsluha sklidila talíře a ani ne za minutu už servírovala druhý chod. Před všemi strážníky přistála kouřící hovězí svíčková... a přede mnou miska s mangoldem.

Podívala jsem se na sestry. Podívala jsem se na švagra. Podívala jsem se na matku.

„Drahoušku,“ usmála se na mě. „To je dušený mangold. Je vynikající. Velmi zdravý. A má málo kalorií.“

„Ale...“ začala Candela.

„Uvidíš, jak krásně ti budou sedět šaty.“

Zhluboka jsem se nadechla, strojeně se usmála a skočila sestře do řeči.

„Děkuji, mami. Cande, to je v pohodě.“

„Nevím, proč se musíte oslovovat těmi směšnými zdobnělinami, když máte tak pěkná jména. Jako ty. Margot. Margot? Co je to za jméno? Margarita. Ana Margarita Ortega Ortiz de Zarate.“

Zde!

Zní to nóbl, co? Zní to jako jméno někoho, kdo potí parfém a kadí popcorn. A má aristokratickou babičku. A matku s kočičím obličejem. A jako otčímá Žampióna se šlechtickým titulem. Ana Margarita Ortega Ortiz de Zarate byla v tomto případě jen postava, to, co viděli ostatní členové představenstva našeho rodinného impéria: lidé zajímající se o dění ve společnosti a o jméno, které

figuruje na úředních dokumentech. Na vše ostatní ta postava neexistovala. Díkybohu, protože to byl vopruz.

Já, ta skutečná já, byla Margot. Někdy i se zdobnělinami, když ode mě sestry něco chtěly, s láskyplnými přezdívkami od muže, který mě miloval, i s přezdívkami, jimiž mě za mými zády pokřtili všichni kolegové v kanceláři a o nichž si cvrlikali i vrabci na střeše: Markýza, Robot nebo mou nejoblíbenější: Madam Přesčasová.

A ještě vám řeknu, že Margot necítila žádné sympatie k Margaritě – image, kterou určitým způsobem promítala navenek. Úsudek, který si o mně ostatní vytvářeli, zdaleka neodpovídal tomu, jaká jsem se cítila být ve skutečnosti. Lidé si o mně obvykle udělali představu na základě faktů o mém původu, ale... Vypovídá to skutečně něco o mně? Možná tak o mém investičním portfoliu. Ale my nejsme to, co máme, ani v dobrém, ani ve zlém.

Silou zvyku jsem dělala to, co jsem se naučila už dávno: předstírala zdvořilý úsměv a nepozorovaně mizela ze společenských akcí, kterých jsem se povinně musela účastnit. Candela, ta prostřední z nás sester, byla vždy alergická na cokoli, co by se mohlo líbit mámě. Patricia to snášela líp... možná proto, že ji všichni zbožňovali. Byla to taková ta krásná ženská, která ještě k tomu budí sympatie.

Žádná další konverzace se nekonala. Dokonce ani my jsme si v přítomnosti matky neměly co říct. V roli postav, které jsme před ní hrály, se špatně povídalo, a proto jsme vždy raději večeřely v tichosti a byly samy sebou, až když jsme se dostaly z jejího dosahu. A přesně proto jsme pokaždé brzy odcházely z toho přelácaného bytu, kde se zdálo, že i kyslík má na sobě tenkou sametovou vrstvu.

„Nenechávejte mě tu samotnou, vy potvory,“ stěžovala si Candela, když nás vyprovodila před dům. „Ta paní mi nahání strach.“

„Ta paní je tvoje matka,“ zasmála jsem se.

„Vezměte mě s sebou,“ fňukala směrem k Patricii. „Budu sdílet postel s kterýmkoli z tvých dětí. Dokonce i s tím, které se v noci pořád počůrává, je mi to jedno.“

„Já vážně nevím, proč jsi chtěla zůstat tady, a ne u mě doma,“ naléhala jsem.

„Protože se vdáváš,“ řekla, jako bych to nevěděla. „A já nerada dělám někomu křoví.“

„Běž na hotel,“ navrhla Patricia, zatímco hledala něco v kabelce. „K nám se nevejdeš.“

„Bydlíš v obrím baráku, jak to, že se nevejdu?“

„Ale no tak, jsi bordelářka a posledně jsi za dva dny stačila pohřbít gauč pod hromadou použitých kalhotek. Nevzhledných použitých kalhotek.“

„Nebud' pitomá,“ nabídla jsem znovu. „Pojď ke mně. Jemu to vadit nebude.“

„Mimochodem, proč dneska nepřijel?“

„Musel ještě před dovolenou stihnout nějakou práci.“

„Kecáš,“ ozvala se Patricia, posunkem manželovi naznačila, ať jde napřed, a konečně vyndala z kabelky značky Celine svůj mobil.

„Měj se, Alberto!“

„Proč říkáš, že kecáš?“ zeptala se jí Candela, zatímco mávala našemu švagrovi.

„Protože jestli nepřišel, tak proto, že nesnese mámu. A pozor, já ho chápu.“

Všechny tři jsme se na sebe spiklenecky usmály a objaly se.

„Dobrou noc.“

„Zamkni se. V noci se mění v Catwoman,“ žertovala Patricia a ukazovala nahoru.

„To by se jí líbilo. Ale ona vypadá spíš jako... jako vychrtlá verze herců z muzikálu Cats, kterým schramstla všechny kostýmy.“

„Uvidíme se zítra.“

„Vyzvednu tě v práci,“ pohrozila mi Candela.

„Na to zapomeň. Chci, aby si mě kolegové dál vážili.“

„A jak to souvisí se mnou?“

„Že jsi oblečená jako Indiana Jones.“

„Indiana Jones? Ale kdepak. To je převlek fotografa, který fotí první svaté přijímání.“

Vyprskly jsme s Patricií smíchy a Candela na nás vztyčila prostředníček.

„Jste hnusný snobky.“

„Dobrou noc, Marío Candelario Ortego Ortiz de Zarate.“

Přestože Patricia naléhala, do jejího auta jsme se já, ona, švagr a jejich tři děti nevešli. Kromě toho jsem bydlela od mámy patnáct minut pěšky a byl příjemný, teplý červnový večer. V ulicích Madridu, kde jsem vyrostla, to žilo víc než kdy jindy, dokonce i v tuto pozdní hodinu. Přesně proto jsem to město zbožňovala, ačkoli láskou mého života byl rodný kraj mé rodiny na severu.

Během procházky jsem myslela na Candelu. Napadlo mě, jestli někdy chovala naději, že máma prožře a uvědomí si, že má tři báječné dcery, které měla v dětství na háku ještě víc než chození do práce. Už dávno jsem se smířila s tím, že nás nikdy neobejme, ani se nebude zajímat o naše sny, ani nám nepromine

všechno, co od nás očekávala a co jsme nebyly a nebudeme. Candelu to možná trápilo ze všech nejméně: už několik let působila jako lékařka ve Stockholmu a vedla plnohodnotný život přesně podle svých představ. O tom podle hodnotového měřítka naší rodiny nebylo pochyb. Byla pro mě hrdinkou. Mrzí mě to kvůli Patricii, ale zbožňovala jsem svou starší sestru.

U mě bylo komplikovanější, aby se mě rodinné soudy netýkaly: byla jsem do jisté míry nucena účastnit se rodinných tradic, firemních záležitostí, společenských akcí..., přestože jsem se cítila nepatřičně. Ve světě, ve kterém se zdá důležité jen to, co se trýpytí (úspěch, krása, peníze), byla holka jako já, bez ohledu na to, kolik příjmení nosí, akorát podvodnicí.

Jednou z mnoha. Nebyla jsem ani dost hezká jako moje sestra Patricia, ani přiměřeně chytrá jako Candela. Vyrůstala jsem s vědomím, že jsem nevýrazný benjamínek rodiny, v níž se vždy toužilo po dokonalosti. Matka si myslí, že úspěch je zakódován v řetězci naší DNA..., představte si, jak asi byla zklamaná, když zjistila, že její nejmladší potomek nevyniká v ničem. Zapsali mě do houslí, ale dokázala jsem z nástroje vyloudit jen nářek podobný mrouskání kočky v období říje. Přinutili mě chodit na kurz jezdeckví: koně mě nesnášeli a raději mi přežvykovali vlasy a kopali mě. Tudy cesta nevedla, ale zkoušeli to dál: nebyla ze mě ani olympijská závodnice v regatě, ani It girl, ani šamanka celebrit. Pozor, říkám to se vši úctou a trochu závistivě, protože já byla strašně průměrná. Neviditelná.

Podle mámy: ani vysoká, ani malá, ani tlustá, ani dost hubená, ani hezká, ani ošklivá, ani chytrá, ani hloupá, ani humanitně či vědecky zaměřená. Byla jsem od všeho trochu, ale nic pořádně. A podle Lady Mňau, jak mámě říká Candela, je lepší, když vás lidi kritizují, než když si vás nevšímají. Co jsem mohla dokázat já, která v ničem nevynikala?

Udělej tohle. Udělej tamto. Po tom všem se zdálo, že jediné, v čem vynikám, je schopnost neodmlouvat. Protože jsem neměla jasno o budoucím povolání, nakonec jsem dala na radu rodiny a ujala se odpovědné funkce ve firmě. Ve FIRMĚ. V rodinném impériu. Někdo to udělat musel, když Patricia ani Candela neprojeví žádný zájem.

Vím, že matka litovala, že místo mě neporodila chlapečka, protože nám vždy říkala, že svět byznysu je pro odvážné a talentované muže.

Trvalo mi pět let, než jsem zjistila, že moje skutečné poslání je omladit obchodní značku a přetvořit ji v dnešní digitální době na konkurenceschopnou a zároveň moderní. Každý nemusí mít jasno hned od školky. Od té doby se na mě všichni dívali jako na něčí dceru, protože v našem světě my ženy zjevně

musíme být něčí dcera nebo něčí manželka, jinak jsme pro ostatní neviditelné, ale s tím jsem se už smířila. Odvážným a talentovaným mužům se nelíbilo, že dvaatřicetiletá žena bude součástí představenstva a bude mít právo podílet se na důležitých rozhodováních. Životní ponaučení: nesnaž se vyvracet něčí předsudky, protože dotyčný pravděpodobně vidí jen to, co vidět chce. Trvalo mi dlouho, než jsem si to uvědomila, a... musel mi to někdo ukázat.

Když jsem dorazila domů, přivítalo mě ticho rozpínající se po obřím bytě. Světla Madridu pronikala velkými okny do obývacího pokoje a doprovázela mě, když jsem po něm bosa, s botami v ruce, přešla do ložnice, která byla prázdná.

Udiveně jsem sáhla po mobilu. Měla jsem zmeškaný hovor a zprávu:

Jdu s přáteli na skleničku. Vrátím se brzo.

Odpověděla jsem:

Už jsem doma. Miluju tě.

Svlékla jsem se. Vzala si na sebe noční košili. Odlícila se. Na pleť nanasla krémy. Posadila jsem se na postel a zadívala se oknem ven.

Do svatby zbývaly dva dny. Brzy jsem se měla vdát za dokonalého muže. Vlastnila jsem ohromný byt v centru Madridu a šatnu plnou oblečení. Prsteňček mi zdobil obrovský zásrubní prsten a věděla jsem, že tchyně s tchánem mi následující den, u večeře v předvečer svatby, darují smaragdový náhrdelník – rodinnou památku předávanou z generace na generaci. Měla jsem práci a vlastního šoféra. Vlastnila jsem akcie. Nechyběly mi ani společenský život a v ledničce lahev šampaňského.

A i když jsem měla tolik věcí..., převažoval děsivý pocit, že nemám vůbec nic.

3.

Od desíti k pěti

David

Mluvila, ale nevnímал jsem ji. Teda ne že bych ji nevnímал, to zas ne, ale byl jsem schopný pochytit jen sem tam pár slov. Už po prvních větách bylo jasné, co mi chce říct, takže jsem se přestal soustředit na nuance proslovu a jak u vytržení zíral na rysy jejího obličje. Do prdele... byla tak pěkná. Byla neuvěřitelně pěkná. Měla zvláštní půvab, auru femme fatale, která sváděla k emocionální sebevraždě. Měla všechno. Pro mě to byla nejúžasnější holka na světě.

Vždycky se mi líbily její ostře vykrojené rty, přišlo mi, že mají takový konzistentní tvar. Byly stejně ostré jako její povaha, protože na jejich okraji se mohlo kdykoli zachytit nějaké slovo a utnout klid ve prospěch bouře. To ona byla bouře. Měla asymetricky střižené platinové mikádo, něco mezi francouzskými černobílými filmy a moderními trendy některých hudebních festivalů. Byla to holka se senzačním zevnějškem. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jako první jsem si všiml jejích očí nebo stylu. Ty jo, to jsou křivky! pomyslel jsem si. Musím přiznat, že v ten den, kdy jsem ji poznal, jsem se zamiloval do dvou dokonalých bradavek, které se jí rýsovaly pod tričkem.

Tahle ženská věděla, co si vzít na sebe, aby pobláznila každého chlapa. Její ohoz nikdy neodpovídal nejlogičtější variantě: na pivko do nejzapadlejšího baru v Lavapiés se vyfikla skoro extravagantně a pak si vzala široké džíny plné děr na pracovní schůzku. A tak to bylo se vším..., nikdo se v ní nevyznal a obávám se, že přesně tímhle mě dostala (teda vedle těch bradavek, což může mít freudovský výklad, který ukazuje na pozůstatek nějakého traumatu z dětství).

Kolik tang o ženách jako ona mohlo být složeno? Kolik chlápků jako já jim mohlo padnout k nohám?

„Davide, posloucháš mě?“

Kousl jsem se do horního rtu a otráveně přikývl. Cítil jsem se mnohem lépe, když jsem snil, než když jsem jí musel odpovídat.

„Jasně že tě poslouchám, Idoio, ale určitě se mnou souhlasíš, že k tomu už pěkně dlouho nemám co říct.“

Po rudě namalovaných rtech přeběhl úsměv..., ale nebyl to takový ten uklidňující úsměv, spíš jízlivý. Jen málo věcí mě štvalo víc než shovívavost, a když přicházela od ní, o to míň jsem snášel věty typu Jsi moc mladý, Davide nebo To se naučíš časem. Byla o třináct měsíců starší. Klidně ať si každý myslí, že jsem divnej, ale ještě na tomhle světě nebyla tak dlouho, abych důvěřoval zkušenostem, které mohla za ten rok a třicet dní, které nás dělily, nasbírat.

„Takže se mnou souhlasíš, ne?“ řekla konečně.

V tomhle momentě už jsem neměl moc na výběr. Jedna z možností byla upřímně přiznat ne, nesouhlasím, i když jsem se na její *milý* proslov úplně nesusouřil. To by znamenalo přít se s ní o pravdivosti jednotlivých argumentů, které tak chladně předkládala, a... stáli jsme na rohu, přímo uprostřed ulice, a nechtělo se mi prát špinavé prádlo na veřejnosti – nebyla na to ani vhodná chvíle, ani vhodné místo. Bylo by to strašně trapný. Vždycky jsem se nerad plazil, ale od té doby, co jsme spolu začali chodit, jsem měl podezření, že přesně to dělám. Kromě toho, po tom všem, co mi řekla, jsem neměl chuť dolezat a říkat, že její rozhodnutí je jednostranné a že mě vůbec nevzala v úvahu jako sobě rovného.

„Naprostu s tebou souhlasím,“ řekl jsem.

Chtěl jsem udělat krok vzad, vypadnout odsud a předejít možnému žadonění. Hlavou mi totiž bleskla představa, jak pevně objímám její kolena, fňukám, olizuju jí nohy jako pes, a... byl jsem z toho v šoku. Měl jsem svou hrdost, ale byl jsem na Idoie příliš citově závislý a přesně takhle situace by mohla nastat. Možná to olizování uprostřed ulice byl výplod mé fantazie se sklonem k dramatizování, ale buďme upřímní: všichni (já, ona, majitel kebabu na rohu, její instruktorka jógy) věděli, že kvůli ní bych byl schopný škemrat. Chtěl jsem odejít s tou špetkou důstojnosti, která mi po její přednášce zůstala, a pokud možno si představovat, že až se budu vzdalovat, bude hrát nějaká fajnová hudba, kolemjdoucí mě uvidí zpomaleně, a než stačím mrknout, za mými zády velkolepě vybuchne spousta věcí. Ale premiéra imaginárního filmu se prozatím musela zrušit, protože Idoia mě chytila za zápěstí a přitáhla k sobě. Podívala se mi na pusy a její prsa, vztyčená pod černým topem, se mi přitiskla na hrud. Na zlomek vteřiny jsem zavřel oči: neměla podprsenku. Však ji taky nepotřebovala. Ty úžasný kozy dokonale držely bez podpory, o to se plastický chirurg postaral dobře. *Panebože-dej-áť-se-mi-nepostaví.*

„Co to děláš?“ dovolil jsem si zeptat se, s úsměvem, ale zamračeně.

„Chci tě políbit na rozloučenou.“

Měl jsem odmítnout, já vím, ale říkal jsem si, že když to navrhla ona, odmítnout nemůžu. Bylo ještě brzy na to, abych uznal pravdu: že kvůli ní, kvůli tomu, abych ji mohl mít vedle sebe o pět vteřin déle, bych se vrhl na zem a udělal jí rohožku. My chlapi jsme hrdí idioti, ale když nastane rozhodující okamžik, padneme na kolena a vzdáme hold první zlé mrše, která nám spálí srdce na uhel. A tak jsme se políbili. Políbili jsme se tak, jak by se měli líbat všichni. Jako při loučení na nádraží. Jako při písničce z jukeboxu, kterou někomu věnuješ. Jako hrdinové dramatu, ověčeného cenami, kteří se do sebe po premiéře filmu zamilují i mimo plátno.

Zatracená Idoia. Devět měsíců vztahu a ten nejlepší polibek si nechá na tuhle chvíli. Byl úžasný, ale krátký, tak jako všechny hezké chvíle s ní. Možná právě kvůli tomu jsem na tom vztahu byl závislý: kvůli té vrtkavosti, nestálosti, pocitu volného pádu.

Ani jsem si nevšiml, kdy se odtáhla, ale když jsem po pár vteřinách otevřel oči, už si upravovala rtěnku v zrcátku, které mezitím musela vytáhnout z kabelky.

„Tak já jdu.“

„Ahoj,“ řekl jsem slabounkým idiotským hláskem.

„Ozvu se ti a domluvíme se, kdy ti dám věci, které máš u mě doma.“

„Klidně si je nech.“

Neodpověděla.

„Hodně štěstí, Idoio,“ řekl jsem naléhavě.

„Nápodobně.“

Úsmála se, schovala rtěnku i zrcátko, pohodila hlavou a bez dalšího slova mi ukázala záda.

„Kdybys někdy něco potřebovala, víš, kde mě najdeš,“ slyšel jsem se říkat jen proto, aby se otočila.

No tak, no tak. Otoč se. Otoč se a já se budu plazit, jestli to tak chceš. A koupím si obojek, abys mě mohla venčit jako psa u svých nohou. Otoč se a podívej se na mě. Jestli se otočí, tak je to ona, kámo.

Ale nestalo se tak.

Platinové mikádo mizelo mezi lidmi, kteří se onen červnový pátek toulali ulicí Hortaleza: tou dobou jich byly mraky. Přesto jsem ještě několik minut stál jako blbec, snažil se rozeznat její postavu v davu a čekal, že příběhne zpátky,

vrhne se na mě, obtočí mi nohama boky a znovu mi strčí jazyk do pusy. Idiot jsem teda nepřekonatelný. Romantik taky. I čuně.

Ve filmu se kluk vždycky schová před krutou realitou za skleničku tvrdého alkoholu, kterou bez cavyků vypije, zatímco číšník středního věku s nachystanou zásobou životních mouder je ochoten ho vyslechnout.

Jenže ve skutečném životě pro mě žádná sklenička tvrdého nebyla..., já byl ten číšník a přísahám, že poslední, na co jsem měl náladu, bylo, aby mi nějaký opilec vykládal o životě.

Povzdechl jsem si a podíval se na starý a rozbitý mobil. Ten večer byla inventura a Iván už určitě byl v práci.

„Nazdar, chlape!“ pozdravil mě Iván zpoza barového pultu, jakmile jsem se protáhl pod napůl staženou roletou podniku, kde jsme o víkendech pracovali. „Sláva, žes dorazil!“

„Omlouvám se za zpoždění. Byl jsem s Idoiou. Museli jsme si o něčem promluvit.“

„Tak sláva Idoie! Tomu říkám ztělesněná evoluce: proměnila opici v člověka.“

Za normálních okolností bych poznámku odměnil smíchem, ale tentokrát jsem vyložil obsah kapes vedle kasy a beze slova popadl sešit. Těch necelých dvacet minut chůze do baru jsem si v hlavě přehrával útržky Idoiina proslovu, které se mi podařilo vylovit z paměti..., což byl dost náročný úkol, protože jsem vypnul hned po první lavině výčitek.

Prý jsem nevyzrálý. Mám hlavu v oblacích. Jsem staromódní romantik. Nemám žádnou vizi do budoucna. Myslím až chorobně krátkodobě. Potřebuju se o všem ujistovat. Jsem citově závislý. Mám sklon nazývat svoje fungování svobodou a ospravedlňovat tím to, že jsem nula. Jsem konformista a rezignoval jsem na dosažení něčeho lepšího než moje tři práce jako OSVČ. Vypadám nemožně. Bydlím (lépe řečeno obývám gauč) v bytě spolu s nejlepším kámošem, jeho přítelkyní a jejich sedmiměsíčním miminem. Nemám v kapse ani floka na nějaké plány nebo cestování. Krkám po prvním loku piva. Ta kráva na mě nenechala nit suchou. Ale na to, jak jsem jí to dnes a denně dělal pusou, si nestěžovala, mrcha.

Dobře, byl jsem vytočeněj. O jakou fázi truchlení šlo?

Co si to nalhávám? Byl jsem smutnej. Moc smutnej.

„Vnímáš mě?“ zeptal se Iván.

Otočil jsem se a zaskočeně se na něj díval. Opíral se o barový pult, přes rameno utěrku, na sobě oblíbenou kostkovanou košili a na rtech úsměv, který

někomu mohl připadat přihlouplý, ale já věděl, že je jednoduše upřímný. Luskal prsty a já se naštvál. Připadal jsem si jako malý kluk, kterého kárají ve škole a on se cítí ponížene, protože se mu spolužáci smějí.

„Davide, ty jsi úplně mimo.“

„Ne, Iváne, nejsem mimo,“ odsekl jsem, otočil se a předstíral, že počítám limonády v jednom z chladáků za barem.

„Řekl jsem ti asi milionkrát, abys ji přivedl domů, až budeš chtít. Dominique by ji ráda poznala... a já taky. Vidět ji na fotce je fajn, ale... já ti nevím. Nakonec si budeme myslet, že nás před ní schováváš a že se za nás stydíš.“

„Neříkej blbosti.“

To ona je nechtěla poznat. Neměla žádný zvláštní zájem stýkat se s mými lidmi, jak říkala. Ani s Ivánem a Dominique, ani s partou od nás z vesnice.

„Už jsi říkal, že je půvabná a kultivovaná,“ pokračoval Iván. „Kromě toho, že má suprovou práci, ale... my obyčejní lidé jsme taky fajn.“

„To jo. Poslyš, nemám začít spíš ve skladu?“

Iván ke mně přistoupil blíž a se svaštěným čelem zkoumal můj výraz.

Byl rozcuchaný ještě víc než obvykle. Často jsem si z něj dělal legraci a vymýšlel si historky o zaníceném surfaři, který vyrostl v Madridu a surfoval na dálničním okruhu M-30, ale ten den mi skutečnost, že se Iván musel vzdát svého snu bydlet u moře, připadala bolestnější než kdy jindy.

„Co se děje?“ zeptal se vážně.

„Nic.“

„Je to kvůli tomu, že nás malá dnes v noci nenechala vyspat? Mrzí mě to, kámo. Rostou jí zuby a... víš, co se říká? Že kdyby měl člověk tuhle bolest snášet v dospělosti, zbláznil by se.“

„To není kvůli tomu, Iváne. Bydlím u vás, a ani po mně nechcete nájem. Nebudu si přece stěžovat, že tvoje dcera v noci brečí.“

Opřel jsem se o barový pult a po zádech mi přeběhl mráz se směsicí blbě nálady, smutku a pocitu zmaru.

„Tak co je?“

„Nic. Je to...“ povzdechl jsem si, nechtělo se mi o tom mluvit, „je to kvůli téhle práci. Už dál nesnesu usmrkance, co se s povykem dožadují drinku.“

„Aha...“ Pokrčil rameny. „Ale tak to je. Jsme číšníci.“

„Číšníci, příležitostní kurýři, květináři, venčíme psy...“

„Měl ses líp učit, jak říká moje matka.“

„Jako kdyby to byla záruka něčeho lepšího,“ mumlal jsem cestou do skladu.

„Hej!“ zahalekal na mě a já se zastavil. „Vážně... co se děje? Kaziš tou svou negativitou feng-šuej podniku.“

Prudce jsem vydechl a opřel se o zed'. Iván by si nedal pokoj, dokud by to ze mě nevytáhl, a tak bylo lepší jít s pravdou ven.

„Rozešla se se mnou.“

„Cože?“

„Říkám, že Idoia se se mnou rozešla.“

„Ale... proč?“

Znovu jsem popadl zápisník, pokračoval do skladu a cestou vysvětloval:

„Chce se soustředit na práci, takže na mě nemá čas. Kdybych byl vyzrálejší, spolehlivější a měl co nabídnout, snažila by se, ale protože jsem, kdo jsem, tak je lepší rozchod, protože náš vztah nemá budoucnost. Teda, abych pravdu řekl, to já podle všeho nemám budoucnost.“

„Že nemáš budoucnost? A to jako proč?“

„Nechtěj, abych ti zopakoval její důvody. Nejsou moc lichotivé.“

„No tohle..., to je mrcha! Co si o sobě myslí?! O co jí jde? Nezaslouží si tě, kámo, nezaslouží si tě. Víš, co ti řeknu? Jde o to, že...“

Ivánův hlas slábl, čím více jsem se nořil do bince ve skladu, kde to bylo jako vždy cítit vlhkostí a zatuchlinou. Pivem rozlitym na podlaze, sladkými likéry kvasícími v rozích. Odvrácená strana Měsíce, špinavá tvář klubu, kde se o víkendech ocucávaly stovky kluků a holek.

Předpokládám, že kdybych se býval zastavil a Ivána vyslechl, jeho slova by mě povzbudila, ale nedal jsem mu šanci.

Ať už řekl cokoli, nemohl mluvit hlasitěji než hlas v mé hlavě, který přizvu-koval všemu, co Idoia řekla. Byla to pravda. Kromě mnoha neuskutečněných plánů jsem neměl moc co nabídnout, dokonce ani sám sobě.

Byl jsem sedmadvacetiletý kluk, který neměl v kapse ani vindru. Neperpektivní týpek. Děcko, které nemělo nejmenší tušení, co z něj bude za pár let. Neměl jsem vysokou školu. Neměl jsem tituly. Neměl jsem kontakty. Ani strýčka v Americe. Já, David, jsem byl živoucím příkladem toho, po čem by chudé dítě nemělo toužit: svoboda, ta skutečná, stojí spoustu peněz.

Posadil jsem se na přepravku plnou lahví od coca-coly a zabořil ruce do vlasů. Můj život byl katastrofa. Záviděl jsem lidem, kteří měli čas lízat si rány. Záviděl jsem tomu klukovi z filmu se sklenkou whisky a číšníkem, který se mi v ničem nepodobal. Záviděl jsem všem, kteří nebyli jako já, protože být já znamenalo hotové fiasko, kdy nikdy nic nevycházelo podle mých představ.

Zhluboka jsem se nadechl, zadíval se na strop a ptal se sám sebe, proč se, kurva, přes to všechno cítím naplněný. Naplněný až po okraj touhou. Sakra, topil jsem se ve vlastní touze být milován.

4.

Závrat a princ na bílém koni

Margot

Patricia mi uhladila skládanou sukni námořnický modrých taftových šatů od Diora, zašeptala mi do ucha, že jsem překrásná, a posunkem mi naznačila, abych si pospíšila ke vchodu do hotelu.

Terasa i zahrada madridského hotelu Relais & Châteaux Orfila byly plné hostů, oděných málem do haute couture a ověšených značkovými kabelkami a velmi drahými náušnicemi a náhrdelníky. Všichni byli připraveni slavit můj blížící se sňatek. Více než tři čtvrtiny hostů byli kolegové a příbuzní. Tak dobře jako kamarádku, která vám drží vlasy, když bližete poté, co jste to přehnali se sangrií, jsem znala jen své sestry. Samozřejmě jsem kamarádky měla, ale nikdy jsem se s nimi necítila jako Margot. Koho zvaly na párty a dovolené na lodi, Margot, anebo Margaritu? A i když jsem si kupu kamarádek, se kterými bych mohla chodit ven, bavit se a sdílet důvěrnosti, strašně moc přála, vždycky jsem se mezi těmi holkami – pozůstatky kamarádství z vysoké školy – cítila nesvá.

Při příchodu jsem sklídila dost škrobený potlesk a stovky očí mě rozebraly od hlavy až k patě. Přestože jsem na to byla připravená, po tom, co mi matka zkazila celé odpoledne, to byla poslední kapka, která mě uvrhla do deprese. Usmála jsem se a přitom potlačovala známý dusivý pocit, jako by vzduch pronikal do plic jen napůl skrz jakousi blánu. Přesně to jsem cítila pokaždé, když jsem se musela účastnit schůze představenstva nebo čelit společenským setkáním.

Ještě jsem se nevzpamatovala z toho, jak mě doma matka buzerovala, zatímco jsem se chystala na koktejl, a už jsem musela předstírat nadšení, že si musím povídat se všemi těmi téměř cizími lidmi.

Zatáhla jsem Candelu za zápěstí a nenápadně se k ní naklonila.

„Jdi pro Filipa, prosím. A víš, která je Sonia?“

„Ano,“ přikývla. „Taková drobná, s mikádem a velkýma očima jako opuštěný psík.“

„Přesně. Jestli ji uvidíš, dej mi vědět,“ požádala jsem ji.

„Ty jsi pozvala sekretářku?“ zeptala se matka.

„Je to moje osobní asistentka a ano, pozvala jsem ji.“

„Proboha, proč?“

Obrátila jsem oči v sloup a pobídla ji, aby šla pro drink. Matka se otočila a zpražila mě pohledem, jako by mi chtěla telepaticky pohrozit, že jestli budu dál tvrdohlavá a budu dělat normální věci, mohla bych si zničit život, ale předstírala jsem, že ji nevidím.

Patricia vyndala z psaníčka mobil a začala do něj něco tukat, zatímco Lady Mňau odcházel, zavěšená do svého novopečeného druhého manžela z houbové rodiny.

„Ty si nikdy neodpočineš. Jak jdou prodeje? A co blog?“ zeptala jsem se.

„Web,“ upřesnila. „Blog je z roku 2008.“

„Tak to se ti hluboce omlouvám.“

Patricia byla návrhářkou šperků. Bylo jasné, že něčemu méně atraktivnímu se zrovna ona věnovat nemůže. V tomto případě jsem byla zlá a závistivá. Popravdě měla ohromný talent a poté, co ji matka donutila vystudovat práva, jsem měla radost, že má takový úspěch.

„Webu se daří,“ objasnila. „Měla by sis ho projít. Koukni na novou kolekci, vyber si šperky, které se ti líbí, a já ti je pošlu kurýrem. Alespoň si je vezmeš na svatební cestu.“

Vzhlédla od mobilu, mrkla na mě a zasněně se usmála.

„Jdu pro Alberta a děti. Užij si svůj večer.“

„Nenechávej mě samotnou,“ zakňourala jsem šeptem.

„Nenechávám tě samotnou. Nechávám tě s tvým princem.“

Patricia ukázala vzdušným obloukem směrem k přicházejícímu muži. On. Candela na mě mrkla, zvedla palec a já gesto opětovala. Jakmile se mé oči střetly s Filippovými, žaludek se mi scvrkl tak, že by se mi vešel do dlaně, a pak se zase uklidnil. On. Můj princ. Pořád jsem nemohla uvěřit tomu, že si ho co nevidět vezmu.

Filippo byl vysoký, vlastně vysokánský, a měl takové ty blond vlasy, co oslní i slunce. Byl hezký, ba ne, krásný. Zkrátka, všechno na něm bylo skvělé. Vysokou postavu podtrhoval držení těla a oblečení mu padlo, jako by mu ho šili na míru. Měl široká, svalnatá ramena, úchvatný úsměv, ve kterém zářily

dokonalé zuby, a neuvěřitelně hluboké modré oči. Vzhledově byl dokonalý, takový ten chlap, o kterém sní každá ženská, jež o chlapovi někdy snila, a to nejen pro úžasný zevnějšek. Možná to zní jako klišé, ale právě do jeho úsměvu jsem se zamilovala. Teda... i do toho, jak je citlivý, pozorný a jak se ke mně choval od chvíle, co jsme se poznali: jako kdybych byla jediná žena na celém světě. Nikoli obyčejná, nikoli nevýrazná. S ním jsem byla výjimečná.

K nevíře. Když jsme se potkali na jednom nudném večírku na španělské ambasádě v Římě (kam jsem jela pracovně, protože v hlavním městě Itálie firma zrovna stavěla jeden z našich boutique hotelů), nejdřív jsem si myslela, že je to Nor. Nebo Islandan. Nebo možná Švéd. Nikdy bych si nepomyslela, že se v tom městě narodil a v dětství trávil část léta chytáním bronzů a běháním po zahradě domu v Toskánsku, který vlastnili jeho rodiče.

Promluvili na mě anglicky. Jakmile jsem zaznamenala silný přízvuk, odpověděla jsem mu lámanou italštinou a on se pustil do brutálně rychlého monologu, z něhož jsem nerozuměla ani slovo. Když skončil, usmál se. Já taky. „Zvu tě na skleničku,“ odpověděl španělsky.

Tehdy jsem neměla partnera jako takového, ale vídala jsem se s klukem, kterého jsem poznala před lety během postgraduálního studia. Popravdě, nebyla jsem úplně přesvědčená, že se mi líbí, ale člověk občas takové věci dělá: namluví sám sobě, že to, co cítí, je chemie, i když ve skutečnosti je to jen úzkost. Zrovna před tím létem mi matka v jednom přátelském rozhovoru naznačila, že pokud nechci zůstat sama, nemůžu být, co se týče mužů, příliš vybíravá.

Ale s Filipem to tak nebylo. To nebyla přitažlivost jako následek úzkosti (nebo toho, že mám debilní matku). Z mé strany to byla láska na první pohled, přesně taková, jaká se rodí v pohádkách. Bylo to úžasné, naivní, kouzelné a trochu bláznivé. Připouštím, že ze začátku... mě ani nenapadlo, že mě balí, protože jsem byla přesvědčená, že na někoho takového nemám. Myslela jsem si, že ten hezký kluk si jen chce s někým pokecat na nudné akci. Když bylo zřejmé, že má jiné úmysly, má mysl spředla verzi o spletitém a podlém spiknutí, zosnovaném členy rady zaměstnanců, kteří zaplatili Filippovi, aby se mnou flirtoval a nějakým způsobem, nevím jak (možná tím, že mi odcizí důvěrné informace z notebooku pomocí technologie, kterou zná jen M16), dokázal, že nejsem připravená na svou funkci v holdingu Ortega.

Potom mě galantně doprovodil až k hotelu a vyprosil si telefonní číslo. Poslala jsem zprávu své sestře Candele a pověděla jí, jaké mám podezření, a její odpověď, obsahující výhradně nadávky, mě povzbudila. Prostě se mám

starat o takové ty obvyklé věci: nedělat si iluze, aby mi neublížil. Koneckonců, nejsem agent 007, jen blbka s významným příjmením.

Druhý den mě po pracovní schůzce vzal na večeři do Florencie. Poslal mi zprávu, že v jedenáct mě před hotelem vyzvedne auto, a já se zamračila. Zdálo se mi, že na mě chce udělat dojem okázalostí. Těch už jsem si užila s frajírky a hezounky, kteří se o mě ucházeli, povzbuzování Lady Mňau. Ale ne. Objevil se v úplně obyčejném taxíku, který byl cítit po arašidech a který nás odvezl na vlakové nádraží, odkud jsme vyrazili do Florencie. Tam jsme se navečeřeli v mrňavém podniku, kde byly jen čtyři stoly a provizorní barový pult u zdi, široký tak dvacet centimetrů. Požádala jsem ho, aby mi doporučil něco typického, a... on se úplně zbláznil. Donutil mě ochutnat všechno: víno, sýry, nářez, sendvič s mortadellou s lanýží, polévku, která chutnala skvěle, a nějaké crostini. Pak jsme si koupili zmrzlinu, přestože byl únor a strašná zima, a procházeli se až k Duomo. Láska prochází žaludkem. Zrovna u mě: ženské, co je zvyklá hladovět. Myslím si, že od chvíle, co jsem ho poznala, jsem se přestala trápit dietami. Rád se díval, jak mi chutná.

Soumrak nás zastihl, když jsme se na mostě Ponte Vecchio líbali.

Byla jsem si natolik jistá tím, že jde jen o milostné dobrodružství (romantické, ale krátké), že jsem nevymýšlela žádnou strategii, dokonce ani nezvažovala, jestli je vhodné se s ním hned první noc vyspat. Já, která se vždycky rozmýšlela několik dní, dělala si seznam pro a proti a informace sbírala někdy i měsíce, jsem se ho zeptala, jestli chce jít nahoru. A on souhlasil.

Rozloučení bylo úžasné. Přinesli nám snídaní do postele, dali jsme si opáčko, tentokrát mnohem sehraňji a podstatně rychlejším tempem než předchozí noc, a pak jsme se osprchovali a tiskli se k sobě a líbali tak, jako se líbají dva cizí lidé, kteří se už nikdy více nevidí. Skoro mi nebylo líto, že odjízďím – říkala jsem si, že ten příběh skončí v nejlepším a nic neposkvrní jeho památku, až o něm budu jednou, za několik desítek let, vyprávět své neteři poté, co to přeženu s anýzovým likérem.

Ale k mému překvapení Filippo volal hned v pondělí.

„Dolcezza... co děláš dnes večer?“

Nikdy, opravdu nikdy nepodceňuj Itala. Vždycky má nějaké eso v rukávu, třeba že ti prozradí, že ve skutečnosti bydlí ve tvém městě.

Pracoval na italské ambasádě ve Španělsku. Bylo mu třiatřicet. Měl za sebou čtyři víceméně vážné známosti, mezi nimiž vynikala jeho poslední bývalka, se kterou dokonce mluvili o svatbě. Datum nikdy neupřesnili. Teď byla vdaná za nějakého pilota, kamaráda z dětství, a měli spolu dcerku... a Filippo byl jejím

kmotrem. Dokonce i v tomto ohledu byl dokonalý: udržoval přátelské vztahy se všemi ženami, které prošly jeho životem. Měl rád dobrou hudbu, báječně tančil, jeho smích byl zvukný, hluboký a sexy, na dovolené se vždy opálil krásně dohněda, před jídlem si s oblibou dopřával sklenku červeného, měl nejjemnější ruce, které se mě kdy dotýkaly, a... zamiloval se do mě. Spolu s pýchou jsem se stala jeho největší slabostí.

Nevím jak, ale stalo se. Na podzim jsme spolu byli v japonském městě Nara a on přede mnou po dvouletém vztahu poklekl. A konečně jsme byli krůček od svatby.

„Dolcezza,“ Filippo se sklonil, políbil mě na rty a hosté začali sborově pískat a tleskat, ale my si jich nevšíмали. „Jsi nádherná.“

„Já? Viděl ses v zrcadle ty?“

„Vždyť je to jen oblek,“ usmál se zářivě.

„Tohle všechno je moje?“ věnovala jsem mu nenápadný, lascivní pohled, zatímco jsem ho hladila na prsou.

„Zítřka ti to předvedu.“

„Zítřka?“

„Tvoje matka mi řekla,“ (jak moc se mi líbil ten přízvuk, který zcela neobrousily ani roky strávené ve Španělsku), „že dneska nebudeš spát doma.“

Zvedla jsem obočí.

„Tenhle plán se mi nelíbí.“

„Tvoje sestry ho posvětily. Všechno bude v pořádku. Kromě toho jsem si jistý, že jakmile se staneš vdanou paní, matka tě přestane komandovat.“

„Patricia je vdaná už sedm let a pořád ji kritizuje za to, jak dětem žehlí puky na kalhotách školních uniform.“

„Ale naše děti nebudou nosit uniformy,“ usmál se drze. „Budou normální, budou pořád špinavé a nesnesou svoji babičku.“

„Vida, jako jejich matka.“ Oba jsme se usmáli. „Ale neřešme moji mámu, je tu pití zdarma, tak od ní bude na nějakou chvíli pokoj. Pojd'..., přivítám se s tvou rodinou a začneme zdravit hosty. Musíme dodržovat společenský protokol.“

Políbil mi ruku, na níž se vyjímal obrovský zásnubní prsten, a s propletenými prsty jsme vykročili. Když jsem si uvědomila, že to je první z mnoha oslav, na kterých se mi nechce být, ale musím předstírat opak, malinko jsem mu stiskla dlaň.

5.

Stručná předmluva a paranoia

Margot

Matka mě vzbudila za svítání. Velkými okny pokoje v přízemí pronikalo v tuto časnou hodinu jen slabé světlo. Vůbec ji nezajímalo, že večere před svatbou skončila poměrně pozdě a kvůli tomu, že mě unesla, mi trvalo další hodinu, než jsem se dostala do postele. Spát poslední noc před svatbou u nastávajícího manžela byl podle ní velice špatný nápad. Prý bude lepší přespat v jednom z pokojů luxusního hotelu, kde se měla svatba konat... osmdesát kilometrů od Madridu. Byl to luxusní hotel s nádhernými zahradami, proslulý svým cateringem a formou servírované večere, s úžasným výhledem na západ slunce... a se silně nevyhovujícími lůžky, jen tak mimochodem. Takže kromě toho, že jsem spala málo a špatně, jsem měla záda celá ztuhlá a k tomu pocit, že se pohybuji s elegancí kutálejícího se pečeného kuřete bez hlavy a s tyčkou zasunutou do řitního otvoru.

Lady Mňau mi přinesla snídani do postele. Vlasy měla zabalené do turbanu, na sobě soupravu županu a pantoflů, podšitých stejným hedvábím, rozzářeně se usmívala a zašeptala mi: „Právě ses probudila do nejšťastnějšího dne ve svém životě.“ Musela být neskonale šťastná, že se zbavila tíhy obav, že její dcera zůstane svobodná, ale podle mě to nedomyslela: nekleplo mě jen díky zásahu shůry. Představte si, že se probudíte a první, co vidíte, je úděsně vypadající paní, která sedí vedle vás a něco vám šeptá, za druhé musíte vydýchat, že vám tahle paní, která vás porodila a která je jen o málo víc než cizí osoba, poprvé v životě nese snídani do postele, a za třetí vám dojde, že ta snídaně je obyčejný zelený čaj. A to byla fuška pro někoho, kdo se právě probudil s příznaky latentní neurózy.

I přes střídanou snídani zůstal čaj nedopitý na nočním stolku. Snažila jsem se, ale nic jsem do sebe nedostala. Usadila se ve mně úzkost z předchozího večera. Bylo to jako mít v břiše cihlu, která si klestí cestu útroby. Začala mi utlačovat dokonce i plíce.

Když se v ložnici objevila Candela, s úlevou jsem si pomyslela, že jsem zachráněná. Ona mi mohla pomoci – vždycky mě uměla uklidnit, jako když předchozí den matka řekla vizážistce, že oční stíny, které mi nanáší, jsou jak pro běhnu, a sestra matku vykázala z místnosti a pohrozila, že si oholí obočí. Candela byla marvelovská superhrdinka, převlečená za ženskou, jež neumí sladit oblečení. Na temeni hlavy měla ležérní drdol, který odhaloval kus zátylku, vyholený na půl centáku, a v ruce nesla briošku, kterou propašovala z bufetové snídaně.

„Nedám si,“ zavrtěla jsem hlavou.

„A proč? Vždyť je máslová, ty snobko!“ odpověděla dotčeně.

„Zrovna jsem ti chtěla volat. Není mi moc dobře.“

Násilím mě zatlačila do matrace a vyhrnula mi tričko až přes obličej.

„Musíš být tak hrubá? Dole mě nic nebolí.“

Ani se neobtěžovala odpovědět, nasadila výraz *vím, co dělám* a začala mi prohmatávat břicho.

„Říkám ti, že s břichem nic nemám.“

„Nemáš náhodou průjem z nervů?“

„Nesnáším to slovo,“ zabručela jsem.

„Jaké slovo? Průjem? Aha. Je takové krásně libozvučné. Jen se zamysli, zní to, jako když vystříkne tekutá stolice.“

Drobnými údery jsem se sestry zbavila.

„Řekni mi, jaké máš obtíže,“ nařídila.

„No, já nevím. Je to takový tlak mezi žaludkem a hrudníkem.“

„Hrudníkem? Tlak, nebo bolest?“

„No, já nevím. Řekla bych, že tlak. Co to podle tebe může být?“

„Astma, záchvat úzkosti, svalová ztuhlost nebo infarkt.“

Ve chvíli, kdy se slovo infarkt vznášelo ve vzduchu, vešla Patricia a překvapeně se na nás podívala.

„Co se to tady děje?“ Naklonila se nad postel, jako kdybych umírala a ona se se mnou musela rozloučit. Měla na sobě něco jako trikot na jógu a mikinu značky Balenciaga, do níž by se vešla čtyřikrát. „Dneska máš svatbu, nesmíš onemocnět.“

„Kolik stála tahle mikina?“ zeptala jsem se zamračeně.

„Devět set eur.“

„Mlč!“ přikázala jsem. „Ty ses zbláznila!“

„Ale vypadám v ní úžasně mladě.“

„A vypatlaně. Mám úplně stejnou z H&M,“ odpověděla Candela. „Můžeš mě nechat pracovat?“

„Nic jí není. Ať už jí bolí cokoli, jsou to jen nervy.“

Vyskočila na postel a zatřásla se mnou. „Dneska se vdáváš! Uvolni se a bav se! Jestli všechno dopadne dobře, a podle všeho dopadne, bude to tvoje jediná svatba v životě. Filippo je do tebe blázen, wedding planner, kterou jste si najali, je posedlá kontrolou, dnes má být nebe bez mráčků a ideální teplota, a kdyby nastala nějaká komplikace... třeba že se Lord Žampion předčasně zmastí... buď v pohodě. Vždycky jsem mu chtěla dát facku.“

Vyloudila ze mě úsměv a já se hned cítila lépe, ale na naši sestru poznámka podle všeho nezapůsobila stejně.

„Jdu pro stetoskop,“ rozhodla Candela.

„Přivezla sis ho v kufru?“

„Nikdy ho nevyndávám z batohu,“ pokrčila rameny. „Mám medicínu v krvi.“

Za deset minut už jsem seděla na pohovce a Candela mě vyšetřovala poslechem.

„Pospěš si,“ prosila jsem ji. „Musím zařídit spoustu věcí.“

„Nepřeháněj, paní Důležitá, vždyť sis zaplatila i lidi na utírání tvého královského zadku,“ postěžovala si Patricia s očima v sloup.

„Pš! Buďte zticha, ženský ukecaný. Znovu se zhluboka nadechni.“

Hodily jsme na sebe s Patricií pár ksichtů a telepaticky si sdělovaly, že Candela je pěkně otravná.

„Hotovo?“ zeptala jsem se, když mi ten kus oceli dala pryč z prsou.

„Ne. Změřím ti tlak.“

„Proboha...“

„Tobě je blbě, ne mně!“

„Není mi blbě! Jen mám... nevím, jakoby úzkost. Nemůžeš mi dát nějaký prášek a vyřízeno?“

„Tak snad musím vědět, na co ti ten prášek dávám! Co si myslíš? Že pro tyhle případy nosíme v lékárnice kouzelné práščky, které vyprdlí jednorožci v Pohádkové zemi?“

„Krucíš, ty jsi ale od rány,“ zalekla jsem se.

Nasadila mi manžetu pro měření tlaku a pohrozila, ať se nehýbu.

Po několikaminutovém tichu si Candela sundala stetoskop a vážně se na mě podívala.

„Máš extrémně vysoký tlak.“

„Co znamená extrémně vysoký?“

„Extrémně vysoký na zcela zdravou ženu tvého věku, kterou nepronásleduje lev. Řeknu ti to takhle, Margui...“ a hlas se jí na konci zdrobněliny trochu zachvěl. „Nemusíš v tomhle všem pokračovat, jestli to tak nechceš.“

„Co to plácáš?“ chytla jsem se za srdce. „Mě z tebe trefí šlak, sakra.“

„Ta holka není v pořádku,“ zavrtěla hlavou Candela. „Troufla bych si říct, že s takovým tlakem je po smrti. Tahle holka se nechce vdávat.“

Candela najednou vypadala na sto let.

Patricia ji odstrčila a usmála se s tím svým výrazem filmové herečky, která pózuje pro média.

„To jsou nervy, Margot. Vždycky jsi byla perfekcionistka,“ řekla a s iPhonem v ruce mě pohladila po zádech. Vypadalo to, jako by mě skenovala.

„A co když je to počátek infarktu? Může to být infarkt a vy tu do mě obě hustíte, že se nechci vdávat.“

„To řekla ona,“ ukázala na naši prostřední sestru s despektem. „Ta, která dělá jen zmatek. Je jako Joker.“

„Margot,“ Candela mě donutila se na ni podívat a vyslala ke mně nejděsivější pohled, jaký mi kdy věnovala. Nemůžu ani popsat, jak jsem se bála, že se ve skutečnosti jedná o nějakou tropickou nemoc, kterou někdo přinesl do kanceláře jako suvenýr z jarních prázdnin. „Jestli miluješ Filippa, jestli bezpečně víš, co děláš, tak tě prosím... ne, žádám tě jako sestru: nech už toho! Přestaň hledat problémy tam, kde nejsou. Už stačilo! Přestaň si myslet, že se musí stát něco zlého. Tohle je tvoje pohádka a bez ohledu na to, co ti namluvila máma, si ji zasloužíš.“

Bylo to jak facka. Někdy musí rodina dělat takové věci. Nemluvím o fyzickém násilí, jasně že ne, mám na mysli, že někdy je třeba si promluvit, být k sobě upřímní, říct věci na rovinu, a né se kroutit, tak jako se kroucí špejlí s poutovou cukrovou vatou, jejíž vrstvy dělají pravdu stravitelnější.

Bylo to jako facka, protože to byla pravda, a zároveň tajemství, o němž všichni věděli: od chvíle, co jsem se zasnoubila, jsem čekala, že se přihodí něco zlého. Přece nebylo možné, aby šlo všechno tak hladce. Ne v mém případě. Nevýrazným lidem se stávají nevýrazné věci, ne? Třeba láska, která projde kolem po špičkách, ne Filippa.

A... ano. Víím. Je naprosto předvídatelné, co se stane dál, ale když vám to něřeknu, možná nepochopíte všechno, co se odehrálo následující měsíc.

6.

Paranoia

Margot

Šaty mě ukrutně škrtily, ne proto, že by mi nepadly, nebo proto, že bych přibrala. Prostě to tak muselo být. Kdyby neseděly na milimetr přesně a nepřiléhaly těsně k tělu, dělal by se v oblouku, kde končila záda, varháněk, a navíc by klouzaly z ramen.

Hrozně dlouho mi trvalo, než jsem ty správné šaty našla. Na začátku byli všichni, i wedding planner a personal shopper, toho názoru, že bych měla zvolit šaty haute couture od nějakého slavného návrháře. Zkusila jsem si... ani nevím kolikery šaty. Hodně. Valentino. Chanel. Dokonce nějakou večerní róbu Yves Saint Laurent, která se dala upravit a přešít na svatební šaty. Nic. Nic se mi nelíbilo: připadala jsem si jako v přestrojení.

Takže mi nezbylo než věřit, že někdo přemění představu o dokonalých šatech, kterou jsem nosila v hlavě, ve skutečnost. A mé přání se zhmotnilo. Byly to šaty, které mi v salonu From Lisa With Love ušili dle mých představ, snů, osobnosti... té skutečné, ne té, za níž se skrývala Ana Margarita Ortega Ortiz de Zarate. Lodičkový výstřih, tříčtvrteční rukávy, otevřená záda až do pasu, tenký pásek zakončený dvěma potaženými knoflíky a dlouhá sukně. Jednoduché. Bez výstředností a moderních věcíček, jež některé nevěsty vyhledávají proto, aby se o nich pak psalo v časopisech. Nízký drdol, mašle se vzorem plumeti, lemovaná bílou barvou šatů, a pudrově růžové střevíčky, které pod sukní nebyly vidět. Babiččiny náušnice. Zásnubní prsten. Vše na svém místě. Vše přesně podle plánu.

Podívala jsem se do zrcadla, zhluboka se nadechla a cítila, jak švy šatů, pevně obepínajících kůži, nařikají.

„Nelíbí se ti?“ zeptala se kadeřnice, když mi z drdolu vytahovala několik kratičkých pramínků, aby účes působil přirozeněji.

„Cože? Co...? Ano, ano. Moc se mi líbí.“

Šaty byly dokonalé. Úžasné. Ty nejhezčí, jaké jsem v životě viděla, účes byl pohodlný, elegantní a přirozený... stejně jako líčení: nic přehnaného. Všechno bylo dokonalé, dokonce i manikúra, a přesto jsem při pohledu do zrcadla vnímala jen to, jak zběsile mi tepe kůže na krku.

„Seděly by lépe, kdyby ti trochu trčely kyčelní kosti, ale teď už s tím nic nenaděláme,“ řekla matka a povzdychla si.

„Vypadáš úžasně.“ Patricia vedle mě zatajila dech a vím, že zadržovala slzy. „Řekněte tetě, že jí to moc sluší.“

Moji synovci, oděni do šortek, košile, kšand a motýlku, ladících s róbou jejich matky, naráz zakřičeli, že mi to moc sluší, ne proto, že by si to mysleli, ale proto, aby měli maminku z krku. Hned poté začali kolem mě hrát na honěnou, a jak jsme se obávaly, nakonec se poprali i pokousali. To vše se odehrálo během pár vteřin, ale mně to připadalo jako celé minuty.

Dlouhé. Nekonečné. Otravné.

Všechno se točilo a hrálo barvami. Oni dva, pokoj, mé šaty, zrcadlo, všichni ostatní. Bylo to jako pozorovat svět přes krasohled. Ztěžka jsem dýchala. Slyšela jsem jen své funění.

Bylo horko. Bylo mi vedro. Ale ruce jsem měla studené.

„Uf,“ vypravila jsem ze sebe.

„Na, zapij to.“ Candela ke mně přišla se skleničkou vody a druhou půlkou prášku, který jsem si nakonec vzala až při obědě, sestávajícím ze dvou loků gazpacha. Byl to nějaký šetrnější benzodiazepin. „Nakonec jsi ho vážně potřebovala celý.“

„Je mi dobře,“ zalhala jsem.

„Teď pár hodin v žádném případě nepij alkohol,“ zašeptala, „nebo budeš vypadat jako máma.“

Na okamžik mi připadalo, že jsme spolu samy, ale když jsem se odvrátila od zrcadla, ocitla jsem se v místnosti narvané ženskými, které mě pozorovaly, každá s jiným výrazem. Proč jsou tu, ksakru, všichni ti lidé? Lidé, kteří prskají do vzduchu svoje emoce a pohnutky jako sliny, které vyletí při kýchnutí. Žárlivost, posměch, obdiv, láska, štěstí, nedůvěra... všechno možné.

Chytila jsem Candelu za zápěstí, chtěla jsem, aby mě nechaly se sestrami od samotě, ale nedostala jsem ze sebe jediné slovo.

„Děvče!“ přiběhla ke mně jedna z matčiných kamarádek. „Je ti nevolno?“

Zavrtěla jsem hlavou. Další mi přisunula židli. Tchyně mi bez ustání přikládala dlaň na čelo, jestli nemám horečku. Ani jsem si nevšimla, kdy přišla. Špitání. Slovo těhotná se vznášelo ve vzduchu, ani nevím, z jakých úst

vyšlo. Knedlík v krku, svíravý pocit na hrudi a v okolí žaludku. Nevěděla jsem, jestli křičet, omdlít nebo si krknout. Možná si uprdnout. Hlasy kroužily okolo mě jako obláčky kouře, kvůli nimž jsem neviděla, neslyšela, v krku mi vysychalo a pátilo mě v něm. Co když umírám? Srdce až nezdravě naráželo do žeber.

Povědomý hlas velmi slušně poprosil, aby odešly všechny kromě Candely a Patricie.

„Tohle jsou chvíle nabité emocemi. Nechme ji, ať si je užije v soukromí.“
Sonia. Seslalo mi ji samo nebe! Byl to anděl bez křídel.

Patricia mě ovívala vějířem a já slyšela, jak se zavírají dveře a matka zve všechny hosty do příslušných lavic v kapli.

„Mé drahé, každá máte přidělené místo. Najdete na něm jmenovku.“

Čekala jsem, že odejde spolu s ostatními, ale vrátila se. Cítila jsem to i se zavřenýma očima a přes třepotání vějíře. Připadalo mi, že když tu je, vzduch náhle houstne.

Do obřadu zbývalo dvacet minut.

„Můžeš mi říct, co s tebou je?“ vynadala mi tlumeným hlasem. „Co to má být? Snažíš se na sebe upoutat pozornost? Proboha! Jsi nevěsta! Ty nemáš dost pozornosti, že mě musíš ztrapňovat před všemi přítelkyněmi?“

Nikdo neodpověděl. Posunkem jsem naznačila, ať odejde, ale neposlechla.

„Tak co? Co teda chceš?“

„Vzduch,“ vypravila jsem ze sebe.

Patricia běžela otevřít okno. Místnost se pomalu plnila vůní čerstvě posečené trávy ze zahrady, která začínala ani ne dva metry odsud, v zadní části pozemku, na němž luxusní hotel stál.

„Margot, tohle je učebnicový příklad panické ataky,“ zašeptala Candela.

„Ne. Ne. Kdepak,“ zasténala jsem.

Polkla jsem. Měla jsem pocit, že se v těch šatech nemůžu nadechnout. Cítila jsem ten tlak až v krku.

„Můžete mi rozepnout šaty?“

„Zbývá ani ne dvacet minut do obřadu,“ oznámila matka.

„Ty šaty. Prosím.“

„Kdybys mě poslechla a víc ses hlídala v jídle. Na chvíli v puse, navždy v pase.“

„Mami, můžeš být zticha, prosím tě?“ zavrčela Candela. „Nevidíš, že je bledá a nemůže dýchat?“

„Tak něco dělej. Ať je to tvoje studium medicíny k něčemu.“

„To jsem zrovna potřebovala slyšet.“

„Snad jsem tolik neřekla.“

„Patri...“ zatáhla jsem ji za ruku, „řekni Filippovi, ať přijde, prosím.“

„Ale Margot... to přináší smůlu.“

„Prosím. Řekni Filippovi, ať přijde.“

Patricia se na mě pochybovačně zadívala, ale pak vstala a zamířila ke dveřím. Candela s matkou se potichu, avšak důrazně pustily do pasivně agresivní debaty. Jak otrávené šípy mi u hlavy svištěla vzájemná obviňování, čím dál méně srozumitelná, ovšem zahalená do hávu zdánlivého klidu.

„Přestaňte už, prosím vás!“ okřikla jsem je.

Candela zmlkla a začala mi rozepínat šaty.

„Nakonec se nic nestane, když se malinko zpozdíme.“ Na matčiných rtech, nafouklých od vpichů kyseliny hyaluronové, se mihl hyení úsměv. „Půvabné nevěsty vždycky dělají drahoty. Ať si ostatní nemyslí, že máš naspěch nebo že se nemůžeš dočkat.“

Candela zadržela dech a spolkla odpověď, kterou měla na jazyku, pak mě pohládila po zádech a zastřela úsměv něhou, s jakou matky objímají své děti.

„Je to lepší?“

„Až uvidím Filippa, bude mi líp.“

„Uvědomte si, že to přináší smůlu!“

„Smůla neexistuje, mami,“ odpověděla Candela napjatě. „Život je prostě takový, někdy jsi dole, někdy nahoře.“

Otevřely se dveře a v nich se s úsměvem objevila Patricia.

„Zavři oči. Ať si nezkažíš překvapení, protože mu to náramně sluší.“

„Jemu to sluší vždycky,“ odpověděla jsem.

Filippo naplnil místnost zvláštní energií. Všechny, včetně matky, jsme se s úlevou usmály. On tenhle pocit vzbuzoval vždycky.

„Dolcezza,“ usmál se a přisedl si. „Co se děje?“

„Nevím,“ řekla jsem přiškrceně.

„Můžete nás nechat o samotě?“ požádal mé sestry a matku.

„To není nutné,“ odpověděla jsem.

„Chceš mi něco říct?“

„Ne. Ne. Jen jsem tě chtěla vidět. Jsem... nemůžu dýchat.“

„Amore...“ zašeptal mi na krk. „Jsi nervózní. Ale už rok spolu bydlíme... a všechno funguje skvěle. Tohle je jen formalita. Sice s obecnstvem, ale pořád formalita.“

„Nemůžu,“ slyšela jsem se říkat.

„Co nemůžeš?“

„Je tam moc lidí.“

„No a co?“ usmál se. „No tak, Margot, v Los Angeles jsi měla přednášku před tisícovkou lidí a v cizím jazyce. Tohle je v porovnání s tím k smíchu.“

„A co když nemůžeš?“

„Samozřejmě že můžeš.“

„Ale... co když vážně nemůžeš?“

Zamračil se.

„Margot...“

Zavřela jsem oči a lapala po dechu. Jako by se kyslík rozptýlil, ještě než dorazil do plic a ty potřebovaly další a další várku.

„Filippo...“ zasténala jsem a měla na krajíčku, „já se udusím.“

„Neudusíš. Nic to není.“

„Ale je.“

„To jsme si měli rozmyslet dřív. Teď už je pozdě. Uděláme to a hotovo.“

„Jsou jich stovky.“ Zavřela jsem oči.

„A v čem je problém?“

Stovky. Tisíce. Očí, které se dívaly. Plazily se. Byly jako slimáci a zanechávaly na kůži lesklou a lepkavou stopu předsudků, kritiky a soudů. Zvedal se mi žaludek. V krku mě nepříjemně šimralo. Jako by mi po těle přebíhaly miliony nožek. Hmyzích nožek. Měla jsem pocit, že se zblázním. Nadechla jsem se. Přitiskla jsem ruce na spánky a schoulila se do klubíčka.

„Filippo,“ slyšela jsem říkat Candelu. „Možná byste měli zvážit, jestli svatbu neodložit.“

„Cože?“

Znělo to děsivě důrazně. On. Obr. Temná tvář velkého muže.

„Je jasné, že je to panická ataka, a... já ji vlastně chápu. Je tu pět set lidí, mačkají se v kapli, zaplňují přilehlé okolí...“

„To není nic nového.“

„Paniku nejde ovládat. Kdyby mohl zasáhnout rozum, nebyla by to panika.“

„Margot,“ Filippo se na mě znovu otočil, „zhluboka se nadechni. Jen klid. Jsem s tebou, ano?“

Ani jsem se nepohnula, přestože jsem blízko cítila jeho teplý dech.

Bylo to, jako když se někomu řekne ta slavná věta: No tak, neklesej na mysli. Jo, tak mockrát děkuju, už jsem naprosto šťastná, díky za pomoc.

„Nemůžu,“ zanaříkala jsem.

„Budeš muset, amore.“

Zvedla jsem hlavu pro trochu vzduchu. V klíně už docházel kyslík.

„Je tu asi dvě stě lidí z ambasády a... jak se to řekne... z italské vlády. Jsou tu politici. Významní lidé, kteří si mě váží. Nemůžu si dovolit, aby...“

„Filippo, moc jí nepomáháš,“ bránila mě Candela.

„Já vím. Ale to je život. Život je prostě takový. My dva jsme měli štěstí, že jsme se potkali mezi milionem lidí, a tohle je hloupost.“

„Nenecháme ji chvíličku o samotě?“ navrhl Patricia, opřená se zkříženými rukama a vážným výrazem o skříň. „Necháme ji pár minut o samotě a přestaneme se k tomu vyjadřovat, ať prozře ona sama.“

Filippo mi jemně vzal obličej do velkých dlaní a přinutil mě, abych se na něj podívala.

„Dolcezza, podívej se na mě, prosím tě. To jsem já. Láska tvého života. Musíš jen vyjít ven a udělat to, co jsme udělali na zkoušce. Říct ano, ano, ano a podepsat se na kus papíru. Budeš ke všem lidem otočená zády, uvidíš jen mě.“

Pět set osob, které mi dýchají na krk. Fuj. Zachvěla jsem se.

„Je to hloupost.“ Začínal být nervózní. „Hloupost, Margot.“

„Je tam moc lidí.“

„Jsou to jen lidi. Ničemu nerozumím. Nerozumím tomu, že ty teď...“

„Je tam moc lidí,“ zopakovala jsem.

„Tohle mi nedělej, Margot,“ odpověděl důrazně. „Pro mou rodinu by to byla ostuda.“

„Dobře, dobře. Uklidníme se,“ Patricia vzala Filippa za ruku a odtáhla ho. „Všichni půjdeme ven. Dáme nevěstě chvílku, aby se zhluboka nadechla. A když se obřad bude muset o půl hodiny zpozdit, tak se prostě zpozdí, svět se nezboří.“

„Ozvala se paní Pořekadlová,“ posmívala se Candela, zatímco matce ukazovala, kde jsou dveře.

„Pořekadla se dají použít na všechno,“ usmála se. „Margot, děvče moje, necháme tě chvíli o samotě, ano? Až budeš připravená, zavolej nás. Budeme čekat na chodbě. Buď v klidu. Sedni si, uvolni se, dej si doutník...“

„Margot nekouří,“ řekla Candela.

„Možná chce zrovna teď začít. Pojď, zlato. Zhluboka se nadechni a na všechny zapomeň. Všichni lidi, co jsou v kapli, kadí jako my. Pamatuj si to. Šup, šup, všichni ven!“

Filippo stál s vážným výrazem přede mnou a také se zhluboka nadechl.

„Počkám na tebe venku, Margot.“

Dveře zaklaply a v pokoji bylo najednou relativně ticho. Otevřeným oknem z dálky doléhala ozvěna hovorů, jako by to byl šum řeky, která teče v korytě z jazyků a zubů. Ptáčci zpívali. Listy se chvěly v mírném červnovém vánku. Kroky sester, matky a Filippa se vzdalovaly, tlumeny kobercem, a když nebylo slyšet nic víc než ventilaci starého hotelu, měla jsem pocit, že konečně můžu dýchat.

Nevím, kolik minut uběhlo, než jsem vstala z pohovky. Vím jen, že najednou všechno vypadalo jinak. Jako když jsem se v dětství vrátila po prázdninách do školy, dostali jsme novou třídu, a přestože byla úplně stejná, všechno vypadalo odlišně. Viděla jsem pokoj tak, jako bych do něj vešla znovu poprvé. Masivní nábytek v kastilském stylu. Zaprášená imitace perského koberce. Závěsy s roztřepenými okraji. Předstíraný zaprášený luxus. Ten pokoj byl jako já. Falešná iluze.

To mě podrž, takže já jsem jako sametový závěs, rozežraný od molů, bůhvíjak starý humus.

Je obtížné vysvětlit proces, kterým vás mysl přinutí přijmout fakt, že určité obavy jsou pravdivé. Je těžké vysvětlit někomu, kdo to nezažil, jaké to je, když se celé tělo otřásá, když máte pocit, že nejste dost dobří a že bez ohledu na to, čeho dosáhnete, nikdy nebudete dost... doplňte si každý vhodné slovo podle sebe. V mém případě to byla slova přitažlivá, schopná, výjimečná. Syndrom podvodnice. Můj pohádkový život... si ve skutečnosti zasloužil někdo jiný.

Srdce mi tlouklo jak o závod, hlavou se míhaly obrazy, v uších mi nepřetržitě pískalo. V žilách mi zběsile proudila panika. Musela bych si vymýšlet, kdybych měla popsat myšlenky, které mi v tu chvíli proběhly hlavou, protože popravdě řečeno, nedokážu vysvětlit, kde se zrodila úzkost a niterní potřeba utéct.

Tlukot srdce všechno zaplavil. Slyšela jsem, jak mi skřípou zuby. Lapala jsem po dechu. Funěla jsem. Pokoj. Kamenné zdi. Otevřená cestovní taška na dokonale ustlané posteli. Rozsvícené světlo v koupelně. Koberec. Stín příšerné rádobý starožitné lampy na protější zdi vymalované béžovou barvou. Všechno. Všechno se točilo jako na pouti. A uprostřed toho všeho já. Já. Já. Já. Já.

A pak výpadek elektřiny.

Znáte to ticho, které se rozhostí, když do stožáru vysokého napětí přestane jít proud? Ne? Já taky ne, ale umím si představit klid, který nastane, jakmile zaniknou zvuky, o nichž jste ani nevěděli, že je slyšíte. Najednou se všechno uklidnilo. Jo, já vím. Co je to za debilní vysvětlení? Nevím. Ale všechno se uklidnilo. Všechno.

Ale já jsem nebyla já.

Osoba, která si ke svatebním šatům obula tenisky. To jsem nebyla já.

Ta, která otevřela okno dokořán a vyskočila ven. To jsem taky nebyla já.

Ta, která upalovala po trávníku. Ani omylem. To jsem nebyla já.

Ta, kterou všichni u dveří kaple viděli uhánět neurčitým směrem. Ne, ne.
To jsem nebyla já.

Ta osoba, za kterou běželi Candela, Patricia, smějící se synovci, Lord Žampión, Filippo a dalších pár hostů. Co říkáte? To jsem nebyla já.

Byla, a zároveň nebyla. Ale... co ten rozruch, který ta, co nebyla já, způsobila?

7.

Deprese

David

Dominique bylo dvaadvacet a žila ve Španělsku od dvou let, ale někteří lidé ji stále považovali za cizinku. Byla spíš kosmopolitní, chytrá jako málokterá ženská a krásná jako žádná jiná. Když mi ji Iván představil, byl jsem úplně paf, stejně jako musel být paf on ten večer, kdy si jí všiml ve stanici metra a ona se na něj usmála. Hned se do sebe zamilovali jako v příbězích o lásce, které se klukům jako já vyhýbají. Oba byli dobří, hodní lidé a hledali v tom druhém někoho, s kým sdílet hezké chvíle. To byla moje chyba. Ve finále jsem se vždycky zamiloval do někoho, kdo ve mně probouzel ty nejhorší vlastnosti, s kým jsem se cítil nejistý, jako děcko, do někoho, kdo mi to dělal ne těžké, ale doslova nemožné. Zamilovával jsem se do antihrdinek, protože na superženy jsem byl líný. Zlé holky se mi líbily už v komiksech, které jsem jako puberták četl.

Blouznila. Moje hlava od chvíle, co se se mnou Idoia rozešla, nepřetržitě blouznila. Zas a znovu jsem o všem přemýšlel, někdy se litoval a jindy přísahal, že k žádné ženské nebudu cítit to, co jsem cítil k ní. A v tu chvíli, když jsem viděl nádhernou přítelkyni svého nejlepšího kámoše, jak houpe dítě v náručí, jsem si byl jistý víc než kdykoli jindy, že jsem se v životě hodně sekl.

„Jak je to dlouho, co jsem si začal kazit život?“ zeptal jsem se nahlas.

„Hele, napoví ti ten proležený gauč. Podívej se, broučku, na tuhle živou mrtvolu!“ natočila svou dcerku Adu tak, aby na mě viděla. Ta se usmála, obličej stále zarudlý pláčem, s nímž se po odpoledním spánku probudila.

„Teď vážně, Domi. Kdy začal můj život stát za hovno?“ zdrceně jsem si prohrábl vlasy.

Sedla si vedle mě s dcerkou na kolenou a usmála se.

„Proboha, ne,“ postěžoval jsem si. „Než mě sprdneš, nemusíš mě oblažovat úsměvem a tou svou krásnou tvářičkou.“

„Co to povídáš?“ Zasmála se, asi mě měla za blázna.

„Tvůj kluk dělá totéž. Jste tak hezcí, že se nejdřív usmíváte, jako byste člověka chtěli oblbnout, a pak mu zasadíte ránu. No tak, jen do mě.“

„Davide... už týden ležíš na gauči.“

„To není pravda. Šel jsem do práce.“

„V tom samém tričku.“

„Ale osprchoval jsem se.“

„Tím si nejsem jistá.“

Opřel jsem se a vzlykal.

„Já vím, že se ti Idoia hrozně líbila,“ připustila měkkým hlasem.

„Miloval jsem ji.“

„Jen se ti hrozně moc líbila.“

Mlaskl jsem, nechtěl jsem ji přesvědčovat, že s Idoiou to byla ta pravá láska.

„Já vím, že sis myslel, že ji miluješ, ale láska je, hochu, něco jiného,“ ujistila mě.

„Není to pocit, že žiju? Bušení srdce? Není to vnímat na maximum?“

Položila mi ruku na předloktí, aby proslov zastavila.

„Láska neznamená dychtivě čekat, až odpoví na zprávu, ani měřit svou cenu pozorností, kterou ti jednou za čas věnuje, s vědomím, že vítr zafouká jiným směrem, ale ona hned změní názor.“

„To je pocit lás...“

„Ne. To lásku špatně chápeš. Jestli kvůli ní trpíš, není to láska. Milovat je zábavné. Vlastně strašně zábavné.“ Tvář jí rozzářil nádherný, věrohodný úsměv. „Cítíš se s tím druhým tak příjemně a tak sám sebou, že můžeš dělat skoro cokoli. Cítíš se na to. A smějete se spolu na celé kolo, i když se hádáte, i když společně vaříte, i v posteli. Davide, vážně... láska je něco mnohem lehčího než to, co jsi doposud cítil. Dává ti křídla, nepřimáčkne tě na gauč, kde objímáš... co to vlastně je?“ Ukázala na kousek oblečení, který jsem na gauči svíral a objímal.

„Její tričko.“

Domi ho uchopila dvěma prsty jako zkumavku plnou smrtícího viru a podržela ho ve vzduchu.

„Za prvé: horší vkus už mít nemůže. Za druhé: příšerně to smrdí. Za třetí: jsi směšnej.“

Posadila mi Adu na klín a šla tričko bez slitování vyhodit do koše. Hned jsem si pomyslel, že až se nebude dívat, vyndám ho. Šup s ním do pračky a bude navždy moje.

„Tvoje máma je bezcitná mrcha,“ zašeptal jsem směrem k malé.

„Nejsem mrcha. Udělej pro mě něco.“

„Cokoli. Bydlím na vašem gauči,“ zamumlal jsem. „Protože jsem nula bez ambicí a tak dále a tak dále.“

„Davide, ty nakupuješ, pomáháš doma a staráš se o Adu. My bychom bez tebe nevyšli s penězi. Všichni jsme na tom vydělali.“

„Ale jo, dobře.“

S vážným výrazem mi luskla prsty před obličejem zrovna ve chvíli, kdy mi její dcera ožušlávala bradu.

„Dej si sprchu. Ale pořádnou. Jestli chceš, na chvilku se posad', pusť si All by myself a při tom breč a hořekuj, že tě opustila láska tvého života, ale až půjdeš ven, přestaň už konečně blbnout. Je pátek a jdeš makat, já vím. Ale taky vím, že jsi číšník v baru, mladý, pěkný a volný. Nebudeme volat policajty, jestli dnes nepřijdeš domů.“

„Měl bych si najít byt,“ zamumlal jsem a cítil se mizerně.

„Padej se osprchovat a běž si užít s nějakou holkou jen tak pro zábavu, sakra!“

Vzala si ode mě dcerku a ukázala na malou koupelnu, o kterou jsme se my tři a mimino dělili.

Odploužil jsem se a slyšel, jak mumlá, že až přijde ta správná chvíle, poděkuju jí. Měl jsem chuť říct jí něco pěkně od plic. Byl jsem naštvaný a měl jsem pocit, že mám plné právo cítit se na dně: kukla smutku a mrzutosti. Že jsem chodil do práce v hrozném stavu? No, od pondělí do čtvrtka jsem pracoval střídavě jako pomocná síla v květinářství a taky jsem na kšeft venčil psy, a myslím si, že kytky ve skladu ani smečka psů by si na můj nedostatek etikety nestěžovaly. Ale Domi měla pravdu. Byl pátek a musel jsem zas jít do baru, tam bych mohl mít s mastnými vlasy a tchořím odérem problém. Nebylo zbylí. Potřeboval jsem peníze.

Bar byl narvaný k prasknutí. Jedna z mála věcí, které na Madridu nechápu. Byl úžasný večer, tak co vedlo lidi k tomu, jít do pajzlu, kde do sebe neustále šťouchali lokty? A kde bylo horko, protože sto dvacet opilých, tančících a z devadesáti devíti procent nadržovaných lidí vytvářelo teplo, velké teplo. Předpokládám, že odpověď je taková, že v Madridu je pořád spousta lidí. Všude. Na zahrádkách restaurací, v úzkých uličkách, které se vinou čtvrtěmi jako Malasaña, Lavapiés nebo La Latina, v takových těch tradičních barech, kde jsou zdi polepené fotkami jídel, za ta léta již vybledlými, a kde ještě přetrvává

lehký pach tabáku, na střešních terasách hotelů s kluby a v utajených barech pro zvané. V hlavním městě to všude žije, dokonce i když chce být člověk sám.

Proslov Dominique mě do jisté míry přiměl k zamyšlení. Podvědomě jsem nemohl dostat z hlavy pojetí lásky, o němž mluvila. Pořád se kolem mě točilo, jako by to byl obláček kouře, jemuž jsem nedokázal dát tvar.

V první chvíli jsem udělal chybu, typičtější než nasazení baretu nějaké francouzské postavě: hledal jsem někoho, s kým bych mohl zapomenout na trápení. Já vím, já vím. Je to hrozně nemorální, ale děláme to všichni. Jsme lidi a kromě toho jsme odjakživa poslouchali, že nejlepší lék na rozhod je nový vztah, takže můj prvotní záměr byl užít si jen tak pro zábavu s holkou, která by byla ve stejné situaci jako já. Vyhlížel jsem, jestli není na obzoru nějaká taková holka (pokud možno blondatá, s krátkými vlasy, chladným pohledem a smyslými rty), se kterou bych po zavíračce měl sex, ale... žádnou jsem nenašel. Ne. Vlastně se stal úplný opak. Viděl jsem jich spousty, ale žádná nebyla Idoia.

Viděl jsem páry vášnivě se líbající v koutě a přistihl se, že se ptám sám sebe, jestli je jejich láska také zábavná. Ty pitomče, vždyť se většina z nich seznámila ten samý večer, co máš co myslet na lásku? Ať si každý dělá, co chce.

Ta myšlenka mi připadala stupidní. Ale byl jsem touhle pitomou myšlenkou posedlý. Aby byla láska zábavná? No, v počáteční fázi možná. I když nejvíce si užíval ten, kdo měl navrch, ostatně jako ve všem, a přiznejme si to: láska je vždy mocenský boj.

„Na co myslíš?“ zeptal se Iván, zatímco plnil chladničku limonádami a já házel do pár collinsovek kostky ledu.

Na Idoiu. Na to, že mám chuť jí napsat zprávu. Na to, že by se mi strašně líbilo, kdyby se objevila ve dveřích. Na to, že žádná jiná se jí nevyrovná. Na to, že ji chci znovu líbat a poslouchat naše písničky a malovat jí přitom srdíčka na záda. A taky na to, že jsem tak sentimentální, že bych se radši neviděl.

„Na to, že nesnáším tuhle práci,“ usmál jsem se jako blbeček.

Holky, které jsem obsluhoval, mě i přes ohlušující hudbu slyšely a vyprskly smíchy. Nasadil jsem milý úsměv, zamířil k nim a snažil se překřičet písničku, co zrovna hrála.

„Není to nic osobního, dámy. Věděly jste, že my, číšníci, taky uklízíme záchodky?“

„Nééé!“ vykřikly všechny tři zděšeně.

„Neberte ho vážně,“ zasmál se Iván. „To jsme museli jen párkrát. Jinak máme na úklid lidi.“

Udělal jsem obličej, jako že kolega lže, a vzal z regálu za mými zády lahve.

„Není to zas tak špatná práce, ne? Určitě se seznámíš se spoustou lidí,“ řekla jedna z nich, tmavovláška s plnými rty a obrovskýmá očima.

Nechci se seznámit se spoustou lidí. Chci vlézt za Idoiou do postele a olizovat ji, dokud se neprobudí.

„Ale jo. Ujde to.“

„Odkud jsi? Nemáš madridský přízvuk,“ vyzvíдалa.

„V Madridu nikdo není z Madridu,“ ušklíbl jsem se a dal lahve zpět na místo.

„To není odpověď,“ vysmála se mi.

Přisunul jsem k nim skleničky a otvírákem a ranou zápěstím otevřel limonády.

„Tanqueray gin s tonikem, vodka s fantou a Barceló s colou zero. Dělá to třicet šest eur, dámy.“

Ta, která měla rundu zaplatit, mávla kartou a jedním přiložením k platebnímu terminálu potvrdila platbu.

„Mějte se, pane číšníku, co se dělá tajemným,“ rozloučila se tmavovláška.

„Určitě to není tvůj poslední drink. Třeba se ještě uvidíme.“

Usmál jsem se, a když zmizely mezi lidmi, úsměv mi vyprchal z tváře. Přesně tohle se mi na práci číšníka líbilo nejmíň: že jsem musel pořád budít dojem, že nemám osobní problémy.

„Flirtoval jsi,“ drcnul do mě Iván loktem.

„Ty jsi ještě tady?“ Zasmál jsem se.

„Užívej si, Davide. Jsi nezadaný,“ mrknul na mě.

„Už to tak vypadá.“ Nasadil jsem ten nejneupřímnější úsměv, jaký jsem měl v repertoáru.

„Už je ti líp?“

„Jo,“ zalhal jsem.

Poplácal mě po zádech a odkráčel ke skupince kluků, kteří směrem k nám mávali, lační po dalším drinku nebo rundě panáků.

Užívej si, jsi nezadaný.

S pokřikem Dvě rundy panáků Jägermeistera. Máte čokoládovou tequila? z úst dvou slečinek, které nevypadaly na to, že mají věk na vstup do baru. Tři mrknutí. Jedenkrát V kolik končíš? Dvakrát To je ale zlodějina a jeden telefon napsaný na ubrousku.

Prý jsem nevyzrálý. Mám hlavu v oblacích. Jsem staromódní romantik. Nemám žádnou vizi do budoucna. Myslím až chorobně krátkodobě. Potřebuju se o všem ujišťovat. Jsem citově závislý. Mám sklon nazývat svoje fungování

svobodou a ospravedlňovat tím to, že jsem nula. Jsem konformista a rezignoval jsem na dosažení něčeho lepšího než moje tři práce jako OSVČ. Vypadám nemožně. Bydlím (lépe řečeno, obývám gauč) v bytě spolu s nejlepším kámošem, jeho přítelkyní a jejich sedmiměsíčním miminem. Nemám v kapse ani floka na nějaké plány nebo cestování. Krkám po prvním loku piva.

Kašlu na to. Možná že se neotočila, když jsem tam zůstal stát jako idiot a čekal, že se na mě znovu podívá, ale byla to ona. Byl jsem si jistý. Jak jsem ji mohl nechat jít s vědomím, že si o mně myslí všechny tyhle věci? Jak jsem to mohl dopustit? To moje zatracené srdce bylo plný emocí a věcí, který jsem s ní chtěl sdílet. Chtěl jsem si ji vzít, udělat jí děti, adoptovat psa, ovci a patnáct koček. Co já vím! Ne. Byl jsem si jistý, že pro náš vztah pořád můžu něco udělat.

Nechtěl jsem si užít jen tak pro zábavu, vždyť já už měl někoho, kdo mi uleví od bolesti. Už jsem věděl, na koho zaměřit pozornost. Měl jsem naprosto jasno v tom, kdo stojí za mou námahu.

Neměl mě psychicky zdeptat. Jasně že ne. Ten rozchod mi neměl vzít motivaci. Právě naopak. K něčemu byl dobrý, ale to jsem ještě nevěděl. Udělá ze mě lepšího člověka. Muže.

Jestli by někdo hádal, že v tu chvíli jsem si myslel, že to já jsem ten správný člověk, který si uleví od vlastní bolesti, ten, na koho bych měl zaměřit svou pozornost a kdo stojí za námahu..., tak přeceňuje mou inteligenci. Ne. Ačkoli jsem cítil, že se kolem mě najednou nafukuje záchranný kruh a já zas vyplouvám na hladinu, ve skutečnosti jsem měl kapsy plné kamení jako Virginia Woolfová. Protože přesně v ten okamžik chemie v mozku rozhodla, že... získám svou bývalku zpět.

A předpokládám, že toto rozhodnutí mě dovedlo až k NÍ... a teď nemluví o Idoie.

8.

Následky

Margot

Matčin křik a následné mdloby à la viktoriánská dáma (které měly za následek držkopád na zlatou podnožku v obývacíku, a hele, bylo to dokonce srandovně) mi byly šumafuk. Ale ne mému tiků v oku. Můj tik v oku byl vážně poznamenán a považoval za skvělý nápad twerkovat mi víčkem až dolů.

Mezi sestrami vládlo hrobové ticho, a spíš než že by mi to vadilo, jsem měla strach. Bála jsem se, že mě budou soudit jako všichni ostatní, a taky že až tohle všechno pomine a situace se uklidní, Candela otevře pusů a vysloví ta zakázaná slova: Já ti to říkala. Nebála jsem se toho proto, že bych brala jako potupu její varování před tím, co se stane, ale proto, že jsem si byla naprosto jistá, že neměla pravdu, ačkoli mé činy jí za pravdu dávaly. Neměla jsem žádné argumenty, kterými bych jí mohla přesvědčit o opaku.

Nicméně ze seznamu dvou set problémů, které můj útěk otevřeným prostranstvím způsobil, mě zajímalo jen jedno jediné, a to člověk, který v tu chvíli seděl naproti mně: Filippo.

Předloktí měl opřená o kolena a hlavu svěšenou, aby se na mě nemusel dívat. A já si přála, aby se podíval, ale ve stávající situaci jsem ho nemohla o nic žádat. Uprchla jsem z naší svatby a opustila ho zrovna ve chvíli, kdy se pěti stům hostům omlouval za mé zpoždění. Vymanila jsem se z jeho náruče, utíkala po trávníku, který se rozprostíral v okolí hotelu, a protáhla se dírou v plotě. Ani se nebudu zmiňovat o tom, jak dopadly moje svatební šaty.

„Řekni něco,“ požádala jsem ho sotva slyšitelně.

Co vkročil do mámina bytu, kam mě pro mé dobro zavřeli poté, co mě dopadli v kavárně na jedné z benzínek kilometr a půl od místa, kde se konala (lépe řečeno měla konat) svatba, neřekl ani slovo. Zmohl se jen na to, že se usadil proti mně na podnožku, na kterou předtím máma v mdlobách spadla, a setrval v nezměněné poloze.

Jakmile mě uslyšel, napřímil se, ale další minimálně dvě nekonečné minuty neřekl vůbec nic.

„Prosím,“ žadonila jsem.

Rozmyslel si to, zvedl bradu a podíval se na mě. Snad bych radši, aby se tak nestalo. Vůbec se mi nelíbilo, co vidím. Nic povědomého, byl to úplně jiný Filippo a s takovým jsem neměla zájem o další sblížení. Ale každý čin má svůj následek. To je jedna z prvních věcí, kterou si osvojíte jako děti, a předpokládá se, že s tímhle ponaučením bude život o trochu jednodušší... , teda jestli máte zdravý rozum na to, abyste přemýšleli, než něco uděláte, ne jako já.

„Utekla jsi. Z naší svatby. Pryč.“

Mezi slovy dělal pauzy a mluvil ztěžka, jako by měl připevněné okovy a každé slovíčko musel vytáhnout ze dna hlubokánské studny zklamání. Polkla jsem a tentokrát jsem to byla já, kdo sklonil hlavu.

„Bez vysvětlení, aniž by sis se mnou promluvila, aniž bys mi cokoli řekla,“ naléhal.

„Vždyť jsem s tebou mluvila.“

„Řekla jsi, že je tam moc lidí a že nemůžeš. Co nemůžeš? To je takové nicneříkající.“

„Zmocnila se mě... nevím. Panika.“

„Z toho, že si mě bereš?“

„Ne!“ vzhledla jsem. „Samozřejmě že ne. Já si tě chci vzít.“

„Chtěla sis mě vzít. Mluv v minulém čase.“

„Ne, CHCI si tě vzít, Filippo.“

„Nedělej ze mě hlupáka. Už mi víc neublížuj, Margarito.“

„Já ti nechci ublížit a... ne... ne... neříkej mi Margarito. Pro tebe jsem Margot. Jenom Margot.“

„Pro mě jsi žena, která utekla od oltáře. Jsi žena, kterou jsem miloval a která mi zlomila srdce, Margarito. Dovol, abych ti říkal, jak budu chtít.“

Prudce jsem vydechla a zadívala se do stropu. Pár vlásenek v účesu se mi zarylo do pokožky hlavy.

„Nechápu, co se to stalo. Myslím si, že potřebuju pomoc,“ řekla jsem.

„To teda jo. Přesvědčila jsi mě, že naše láska je opravdová.“

„Nech už toho, Filippo,“ odpověděla jsem nevráživě. „Je mi úplně jasné, že si myslíš, že jsem tě obelhávala a že jsem ten nejhorší člověk na světě, ale mýlíš se.“

„Jak to teda je?“

„Je to tak, že nevím, co jsem udělala, dokonce ani proč, ani jak. Ani nevím, jak jsem se dostala na tu pitomou benzínku, sakra.“

Zakryla jsem si oči dlaněmi. Celý život jsem se snažila, aby o mně nepsal bulvár, a... teď do něj skočím s velkou slávou: Dědička impéria Ortega utekla od oltáře a byla chycena na benzínové pumpě Galp, kde popíjela coca-colu. Bude mě stát balík, aby ten článek nevyšel.

Mimochodem... když o tom teď přemýšlím, čím jsem tu limču chtěla zaplatit?

„Co mi chceš namluvit? Že máš psychické problémy? Žiju s tebou, Margot.“ Ulevilo se mi, že mě oslovil mým skutečným jménem. „Vím, že žádné nemá. Jsi duševně úplně v pořádku.“

„Poslední dobou se cítím divně, Filippo. Moc, moc divně. Špatně spím, jsem roztěkaná, mám úzkosti. Občas dávám ponožky do ledničky a jogurt do koše na prádlo.“

„Panebože.“

Filippo vstal a začal se procházet po obýváku. Už dávno si svlékl svatební oblek, já zase na sobě neměla své krásné šaty, ale roztrhané bílé hadry. Nohy v úzkých tmavých džínách přecházely po místnosti, v níž byla na každíčkém rohu nějaká dekorace. Moje matka a minimalismus nejdou dohromady.

„Ty nejsi blázen, Margot.“

„No, prchla jsem ze svatby, na které jsem si měla vzít muže, kterého miluji, můžeš mi to nějak vysvětlit?“

„Ano,“ otočil se a podíval se na mě. „Že mě nemiluješ tak, jak tvrdíš. Nebo že mě nemiluješ tak, jak si myslíš.“

„Filippo, prosím tě.“

„Margot, nechala jsi mě stát před oltářem.“ Ne-cha-la-jsi-mě-stát-před-ol-tá-řem!

„Sakra.“ Schoulila jsem se v ušáku Lorda Žampióna do klubíčka.

„Ne. Neutíkej i před tímhle. Nechala jsi mě stát před oltářem a moje rodina toho byla svědkem: matka, otec, sestra, nonna... Mojí nonně je sto let, Margot.“

„Nedělej mi to ještě horší.“

„Kromě nonny,“ pokračoval, „tam byl i můj přímý nadřízený z ambasády. A nadřízený mého nadřízeného. Mezi pozvanými byla i skupinka osmi kolegů. Jeden náš ministr a... počkej, byl tam i můj strýc, který je biskupem.“

„Bezva, zavařila jsem si to u italského státu, ambasády ve Španělsku i Vatikánu. Ještě něco?“

Viděla jsem, jak se opírá o dekorativní krb, nohy překřížené. Loket na římsě, prsty v hustých blond vlasech. Studený pohled. Jako led.